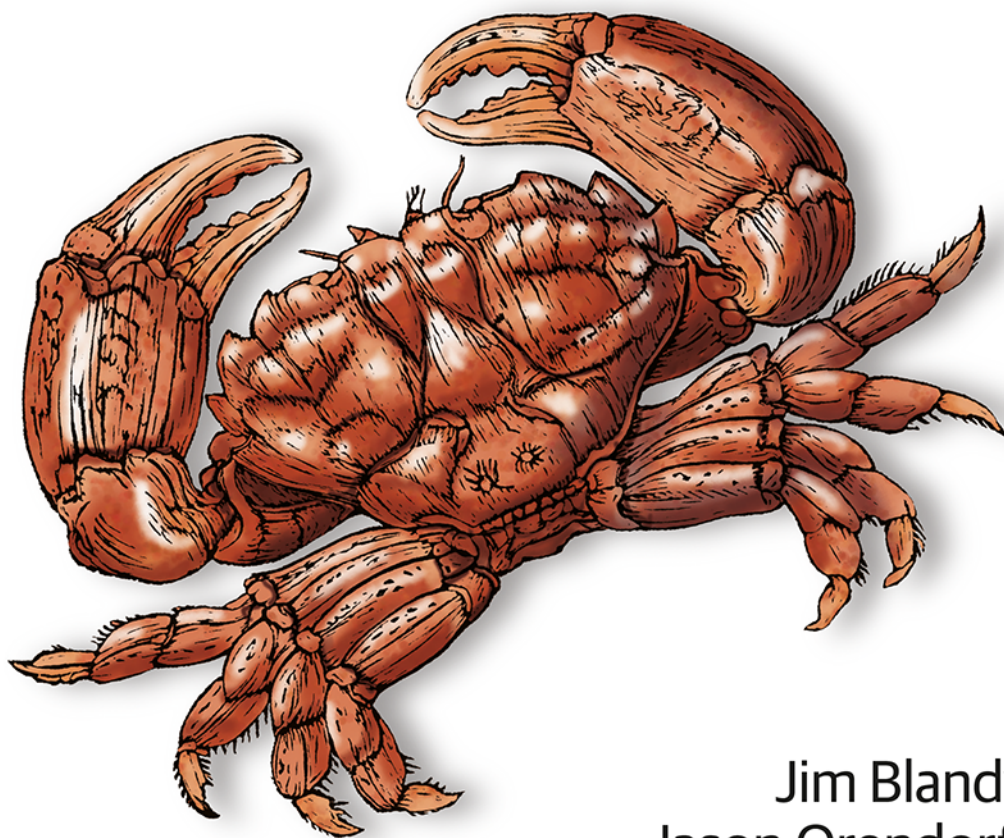

O'REILLY®

Wydanie II

Programowanie w języku Rust

Wydajność i bezpieczeństwo

Jim Blandy
Jason Orendorff
Leonora Tindall

Helion

Tytuł oryginału: Programming Rust: Fast, Safe Systems Development, 2nd Edition

Tłumaczenie: Piotr Rajca na podstawie "Programowanie w języku Rust. Wydajność i bezpieczeństwo" w tłumaczeniu Adama Bochenka i Krzysztofa Sawki

ISBN: 978-83-283-9525-1

© 2022 Helion S.A.

Authorized Polish translation of the English *Programming Rust 2E* ISBN 9781492052593

© 2021 Jim Blandy, Leonora F.S. Tindall, Jason Orendorff.

This translation is published and sold by permission of O'Reilly Media, Inc., which owns or controls all rights to publish and sell the same.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from the Publisher.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz wydawca dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz wydawca nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Helion S.A.

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63

e-mail: helion@helion.pl

WWW: <https://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

<https://helion.pl/user/opinie/prrus2>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- [Kup książkę](#)
- [Poleć książkę](#)
- [Oceń książkę](#)

- [Księgarnia internetowa](#)
- [Lubię to! » Nasza społeczność](#)

Spis treści

Wstęp	15
1. Programiści systemowi mogą mieć fajne zabawki	19
Rust zdejmuje ciężar z naszych barków	20
Programowanie współbieżne zostaje ujarzmione	21
A na dodatek Rust wciąż jest szybki	22
Rust ułatwia współpracę	22
2. Pierwsze spotkanie z Rustem	24
rustup i Cargo	25
Funkcje w języku Rust	27
Pisanie i uruchamianie testów	29
Obsługa argumentów wiersza poleceń	30
Prosty serwer WWW	34
Programowanie współbieżne	40
Czym jest zbiór Mandelbrota?	41
Parsowanie argumentów wiersza poleceń	45
Odwzorowanie pikseli na liczby zespolone	47
Rysowanie zbioru	49
Zapis obrazu do pliku	50
Program Mandelbrota działający współbieżnie	51
Uruchomienie programu	57
Przezroczyste bezpieczeństwo	58
Narzędzia systemów plików i wiersza poleceń	58
Interfejs wiersza poleceń	59
Odczyt i zapis plików	61
Znajdowanie i zastępowanie	62

3. Typy proste	65
Typy numeryczne o ustalonej długości	68
Typy całkowite	68
Sprawdzone, przenoszące, nasycające i przepełniające operacje arytmetyczne	72
Typy zmiennoprzecinkowe	73
Typ logiczny	76
Typ znakowy	76
Krotki	78
Typy wskaźnikowe	80
Referencje	80
Pudełka	81
Wskaźniki niechronione	81
Tablice, wektory i podzbiory	82
Tablice	82
Wektory	83
Podzbiory	86
Typ String	88
Literały łańcuchowe	88
Łańcuchy bajtów	89
Łańcuchy znaków w pamięci	90
Typ String	91
Podstawowe cechy typu String	92
Inne typy znakowe	93
Nazwy zastępcze typów	93
Co dalej?	93
4. Reguła własności i przenoszenie własności	94
Reguła własności	96
Przenoszenie własności	100
Więcej operacji związanych z przeniesieniem własności	105
Przeniesienie własności a przepływ sterowania	107
Przeniesienie własności a struktury indeksowane	107
Typy kopiowalne — wyjątki od reguł przenoszenia własności	110
Rc i Arc: własność współdzielona	113
5. Referencje	116
Referencje do wartości	117
Stosowanie referencji	120
Referencje Rusta kontra referencje C++	120
Referencje a operacja przypisania	121
Referencje do referencji	122
Porównywanie referencji	123

Referencje nigdy nie są puste	123
Referencje do wyrażeń	124
Referencje do podzbiorów i zestawów metod	124
Bezpieczeństwo referencji	125
Referencja do zmiennej lokalnej	125
Przekazywanie referencji jako argumentów funkcji	128
Przekazywanie referencji do funkcji	130
Zwracanie referencji	131
Struktura zawierająca referencje	132
Odrębny cykl życia	134
Pomijanie parametrów cyklu życia	136
Referencje współdzielone kontra mutowalne	137
Walka ze sztormem na morzu obiektów	144
6. Wyrażenia	146
Język wyrażeń	146
Priorytety i łączność operatorów	147
Bloki kodu i średniki	150
Deklaracje	151
if i match	153
if let	154
Pętle	155
Sterowanie przepływem w pętlach	157
Wyrażenie return	158
Analiza przepływu sterowania	159
Wywołania funkcji i metod	160
Pola i elementy	161
Operatory referencji	163
Operatory arytmetyczne, bitowe, porównania i logiczne	163
Przypisanie	164
Rzutowanie typów	165
Domknięcia	166
Co dalej?	166
7. Obsługa błędów	167
Błąd panic	167
Odwiniecie stosu	168
Przerywanie procesu	169
Typ Result	170
Przechwytywanie błędów	170
Nazwy zastępcze typu Result	172
Wyświetlanie informacji o błędach	172

Propagacja błędów	174
Jednoczesna obsługa błędów różnych typów	175
Błędy, które nie powinny się zdarzyć	177
Ignorowanie błędów	178
Obsługa błędów w funkcji main()	178
Definiowanie własnego typu błędu	180
Co daje nam typ Result?	181
8. Paczki i moduły	182
Paczki	182
Edycje	185
Profile budowania	186
Moduły	187
Moduły zagnieżdżone	188
Umieszczanie modułów w oddzielnych plikach	190
Ścieżki i importy	192
Standardowe preludium	195
Publiczne deklaracje use	195
Publiczne pola struktur	195
Stałe i zmienne statyczne	196
Zmiana programu w bibliotekę	197
Katalog src/bin	198
Atrybuty	200
Testy i dokumentacja	202
Testy integracyjne	204
Dokumentacja	205
Doc-testy	208
Definiowanie zależności	210
Wersje	211
Cargo.lock	212
Publikowanie paczek na stronie crates.io	213
Obszary robocze	215
Więcej fajnych rzeczy	216
9. Struktury	217
Struktury z polami nazywanymi	217
Struktury z polami numerowanymi	220
Struktury puste	221
Reprezentacja struktur w pamięci	221
Definiowanie metod w bloku impl	222
Przekazywanie self z użyciem typów Box, Rc lub Arc	225
Funkcje powiązane z typami	227

Powiązane stałe	228
Struktury generyczne	228
Struktury z parametrem cyklu życia	230
Dziedziczenie standardowych zestawów metod	231
Zmienność wewnętrzna	232
10. Typy wyliczeniowe i wzorce	236
Typy wyliczeniowe	237
Typy wyliczeniowe zawierające dane	239
Typ wyliczeniowy w pamięci	240
Większe struktury danych stosujące typy wyliczeniowe	241
Generyczne typy wyliczeniowe	243
Wzorce	245
Literały, zmienne i symbole wieloznaczne	247
Wzorce w postaci krotki lub struktury	249
Wzorce typu tablica i fragment	250
Wzorce z referencjami	251
Strażniki wzorców	253
Dopasowanie do wielu wartości	254
Wzorce @	254
Gdzie używamy wzorców	255
Wypełnianie drzewa binarnego	256
Podsumowanie	258
11. Zestawy metod i typy generyczne	259
Stosowanie zestawów metod	261
Obiekt implementujący zestaw metod	262
Funkcje generyczne i parametry typów	264
Na co się zdecydować?	267
Definiowanie i implementacja zestawów metod	269
Metody domyślne	270
Implementacja zestawów metod dla istniejących już typów	272
Zestaw metod a słowo kluczowe Self	273
Rozszerzanie zestawu metod (dziedziczenie)	275
Funkcje powiązane z typami	276
W pełni kwalifikowana nazwa metody	277
Zestawy metod definiujące relacje między typami	278
Typy powiązane	279
Generyczny zestaw metod (czyli jak działa przeciążanie operatorów)	282
Impl Zestaw jako typ wyniku	283
Stałe powiązane	285
Inżynieria wsteczna ograniczeń	286
Zestawy metod u podstaw	289

12. Przeciążanie operatorów	290
Operatory arytmetyczne i bitowe	291
Operatory jednoargumentowe	293
Operatory dwuargumentowe	294
Operatory przypisania złożonego	295
Test równości	297
Porównania szeregujące	300
Interfejsy Index i IndexMut	302
Inne operatory	304
13. Interfejsy narzędziowe	306
Drop	307
Sized	310
Clone	313
Copy	314
Deref i DerefMut	315
Default	318
AsRef i AsMut	320
Borrow i BorrowMut	321
From i Into	323
TryFrom i TryInto	326
ToOwned	327
Borrow i ToOwned w działaniu	328
14. Domknięcia	330
Przechwytywanie zmiennych	331
Domknięcia, które pożyczają wartość	332
Domknięcia, które przejmują własność	333
Typy funkcji i domknięć	334
Domknięcia a wydajność	336
Domknięcia a bezpieczeństwo	338
Domknięcia, które zabijają	338
FnOnce	338
FnMut	340
Copy i Clone dla domknięć	342
Funkcje zwrotne	343
Skuteczne korzystanie z domknięć	347

15. Iteratory	349
Iterator i IntoIterator	350
Tworzenie iteratorów	352
Metody iter i iter_mut	352
Implementacje interfejsu IntoIterator	353
Funkcje from_fn i successors	355
Metody drain	356
Inne źródła iteratorów	357
Adaptery iteratorów	358
map i filter	358
filter_map i flat_map	361
flatten	363
take i take_while	364
skip i skip_while	365
peekable	366
fuse	367
Iteratory obustronne i rev	368
inspect	369
chain	370
enumerate	370
zip	371
by_ref	372
cloned i copied	373
cycle	373
Konsumowanie iteratorów	374
Proste agregaty: count, sum i product	374
max i min	375
max_by i min_by	375
max_by_key i min_by_key	376
Porównywanie sekwencji elementów	376
any i all	377
position, rposition oraz ExactSizeIterator	377
fold i rfold	378
try_fold i try_rfold	379
nth i nth_back	380
last	381
find, rfind i find_map	381
Tworzenie kolekcji: collect i FromIterator	382
Zestaw metod Extend	384
partition	384
for_each i try_for_each	385
Implementacja własnych iteratorów	386

16. Kolekcje	391
Przegląd kolekcji	392
Vec<T>	393
Dostęp do elementów	394
Iteracja	395
Zwiększanie i zmniejszanie wielkości wektora	396
Łączenie	400
Podział	400
Zamiana	403
Sortowanie i wyszukiwanie	403
Porównywanie podzbiorów	405
Elementy losowe	405
Reguły zapobiegające konfliktom w czasie iteracji	406
VecDeque<T>	407
BinaryHeap<T>	409
HashMap<K, V> i BTreeMap<K, V>	410
Entry	414
Iterowanie map	416
HashSet<T> i BTreeSet<T>	417
Iteracja zbioru	418
Kiedy równe wartości są różne	418
Operacje dotyczące całego zbioru	419
Haszowanie	420
Niestandardowe algorytmy haszujące	421
Kolekcje standardowe i co dalej?	423
17. Tekst i łańcuchy znaków	424
Podstawy Unicode	424
ASCII, Latin-1 i Unicode	425
UTF-8	425
Kierunek tekstu	427
Znaki (typ char)	427
Klasyfikacja znaków	427
Obsługa cyfr	429
Zmiana wielkości liter	430
Konwersja znaku do i z liczby całkowitej	430
Typy String i str	431
Tworzenie łańcuchów znaków	432
Prosta inspekcja	432
Dołączanie i wstawianie tekstu	433
Usuwanie i zastępowanie tekstu	435
Konwencje nazewnicze dotyczące wyszukiwania i iterowania	436

Wyszukiwanie tekstu i wzorce	436
Wyszukiwanie i zamiana	437
Iterowanie tekstu	438
Obcinanie	440
Zmiana wielkości liter w łańcuchach	441
Konwersja tekstu do wartości innego typu	441
Konwersja wartości innego typu do tekstu	442
Tworzenie referencji innego typu	443
Tekst jako UTF-8	443
Tworzenie tekstu na podstawie danych UTF-8	444
Alokacja warunkowa	445
Łańcuchy znaków jako kolekcje generyczne	447
Formatowanie wartości	447
Formatowanie tekstu	449
Formatowanie liczb	450
Formatowanie innych typów	452
Formatowanie wartości z myślą o debugowaniu	453
Formatowanie i debugowanie wskaźników	454
Wiązanie argumentów za pomocą indeksu i nazwy	455
Dynamiczne definiowanie długości i precyzji	455
Formatowanie własnych typów	456
Użycie języka formatowania we własnym kodzie	458
Wyrażenia regularne	459
Podstawowe użycie wyrażeń regularnych	460
Wyrażenia regularne w trybie leniwym	461
Normalizacja	462
Rodzaje normalizacji	463
Biblioteka unicode-normalization	464
18. Operacje wejścia – wyjścia	465
Obiekty typu reader i writer	466
Obiekty typu reader	467
Buforowany obiekt typu reader	469
Przeglądanie tekstu	470
Pobieranie tekstu	473
Obiekty typu writer	473
Pliki	475
Wyszukiwanie	476
Inne rodzaje obiektów reader i writer	476
Dane binarne, kompresja i serializacja	478
Pliki i katalogi	480
OsStr i Path	480
Metody typów Path i PathBuf	481

Funkcje dostępu do systemu plików	483
Odczyt zawartości katalogu	484
Funkcje bezpośrednio związane z platformą	486
Obsługa sieci	487
19. Programowanie współbieżne	490
Podział i łączenie wątków	492
spawn i join	493
Obsługa błędów w różnych wątkach	495
Współdzielenie niemutowalnych danych przez różne wątki	496
Rayon	498
Zbiór Mandelbrota raz jeszcze	501
Kanały	502
Wysyłanie wartości	504
Odczyt wartości	507
Uruchomienie potoku	508
Cechy kanałów i ich wydajność	509
Bezpieczeństwo wątków: Send i Sync	511
Współpraca iteratora i kanału	514
Potoki i co dalej?	515
Stan współdzielony mutowalny	516
Czym jest muteks?	516
Mutex<T>	518
mut i Mutex	520
Dlaczego Mutex to nie zawsze dobry pomysł?	520
Zakleszczenie (deadlock)	521
Zatruty muteks	522
Kanały z wieloma nadawcami stosujące muteksy	522
Blokady odczytu/zapisu (RwLock<T>)	523
Zmienne warunkowe (Condvar)	524
Typy atomowe	525
Zmienne globalne	527
Rust i pisanie programów wielowątkowych	530
20. Programowanie asynchroniczne	531
Od kodu synchronicznego do asynchronicznego	533
Interfejs Future	534
Funkcje asynchroniczne i wyrażenia await	537
Wywoływanie funkcji asynchronicznych z kodu synchronicznego: block_on	539
Uruchamianie asynchronicznych zadań	542
Asynchroniczne instrukcje blokowe	546
Tworzenie funkcji asynchronicznych	
z wykorzystaniem asynchronicznych instrukcji blokowych	549

Uruchamianie zadań asynchronicznych w pulach wątków	550
Czy operacje asynchroniczne implementują Send?	551
Wykonywanie długotrwałych obliczeń: yield_now i spawn_local	554
Porównanie różnych rozwiązań asynchronicznych	555
Rzeczywisty asynchroniczny klient HTTP	556
Asynchroniczny klient i serwer	557
Typy błędów i wyników	559
Protokół	559
Pobieranie danych od użytkownika: strumienie asynchroniczne	561
Wysyłanie pakietów	563
Pobieranie pakietów: więcej strumieni asynchronicznych	564
Funkcja main klienta	566
Funkcja main serwera	567
Obsługa połączeń z klientami: asynchroniczne muteksy	568
Tablica grup: muteksy synchroniczne	571
Grupy: kanały rozgłoszeniowe paczki tokio	572
Podstawowe wartości future i wykonawcy: kiedy warto ponownie sprawdzać wartość future?	575
Wywoływanie funkcji aktywujących: spawn_blocking	577
Implementacja funkcji block_on	579
Typ Pin i jego stosowanie	581
Dwa etapy życia danych typ future	581
Przypięte wskaźniki	585
Zestaw metod Unpin	587
Kiedy warto stosować kod asynchroniczny?	588
21. Makra	591
Podstawy	592
Rozwijanie makra	593
Niezamierzone skutki	595
Powtórzenia	596
Makra wbudowane	598
Debugowanie makr	600
Pisanie makra json!	601
Typy składników	602
Makra a rekurencja	605
Makra i zestawy metod	606
Zakres i higiena	608
Import i eksport makr	610
Unikanie błędów składniowych w procesie dopasowywania macro_rules! i co dalej?	612
macro_rules! i co dalej?	613

22. Kod niebezpieczny	615
Dlaczego niebezpieczny?	616
Bloki unsafe	617
Przykład: wydajny typ łańcucha znaków ASCII	619
Funkcje unsafe	621
Kod niebezpieczny czy funkcja niebezpieczna?	623
Działanie niezdefiniowane	623
Zestawy metod unsafe	626
Wskaźniki niechronione	628
Bezpieczne tworzenie dereferencji wskaźników niechronionych	631
Przykład: RefWithFlag	632
Wskaźniki dopuszczające wartość pustą	634
Rozmiary i rozmieszczanie typów	634
Operacje arytmetyczne na wskaźnikach	635
Wchodzenie do pamięci i wychodzenie z pamięci	636
Przykład: GapBuffer	640
Bezpieczeństwo błędów paniki w kodzie niebezpiecznym	646
Ponowna interpretacja pamięci z użyciem unii	647
Dopasowywanie unii	650
Pożyczenie unii	650
23. Funkcje obce	651
Wyszukiwanie wspólnych reprezentacji danych	652
Deklarowanie obcych funkcji i zmiennych	655
Korzystanie z funkcji i bibliotek	657
Interfejs niechroniony dla biblioteki libgit2	660
Interfejs bezpieczny dla biblioteki libgit2	666
Podsumowanie	676
Skorowidz	677

Kod niebezpieczny

*O nie myślcie o mnie,
Żem słaba jest niewiasta, tchórzliwa ogromnie,
Że się do gnuśnych liczę i że spokój lubię:
Dla dobrych jam ku szczęściu, dla podłych ku zgubie:
Człek tylko mnie podobien wart największej chwały¹.*

— Eurypides, *Medea*

Tajemna radość programowania systemów wiąże się z faktem, że pod fasadą każdego bezpiecznego języka i ostrożnie zaprojektowanej abstrakcji kryje się szalejący huragan niezwykle niebezpiecznego języka maszynowego i kombinowania z bitami. Nie inaczej jest z językiem Rust.

Opisywany przez nas język gwarantuje, że programy są całkowicie automatycznie pozbawiane błędów pamięci i wyścigów do danych za pomocą typów, parametrów cyklu życia, sprawdzania wartości itd. Jednak taka forma automatycznego rozumowania ma swoje ograniczenia; istnieje wiele cennych technik, których język Rust nie uznaje za bezpieczne.

Kod niebezpieczny (ang. *unsafe code*) pozwala poinformować język Rust: „Teraz mam zamiar skorzystać z możliwości, których bezpieczeństwa nie jesteś w stanie zagwarantować”. Poprzez oznaczenie bloku lub funkcji jako niebezpieczne uzyskujesz, między innymi, możliwość wywoływania funkcji `unsafe` w bibliotece standardowej, korzystania ze wskaźników niechronionych i wywoływania funkcji napisanych w innych językach, np. C i C++. Stosowane są wszystkie typowe mechanizmy kontroli języka Rust: sprawdzanie typu, sprawdzanie cyklu życia i sprawdzanie wartości indeksów są realizowane normalnie. Kod niebezpieczny jedynie udostępnia mały zestaw dodatkowych funkcji.

Taka możliwość wykraczania poza bezpieczne granice pozwala implementować wiele podstawowych możliwości języka Rust w sposób przypominający to, jak języki C i C++ implementują własne biblioteki standardowe. To właśnie kod niebezpieczny umożliwia typowi `Vec` skuteczne zarządzanie swoim buforem, modułowi `std::io` komunikowanie się z systemem operacyjnym, a modułom `std::thread` i `std::sync` dostarczanie elementów współbieżności.

¹ Tłum. Jan Kasprowicz.

W tym rozdziale znajdziesz omówienie podstaw pracy z niebezpiecznymi funkcjami:

- Bloki `unsafe` wyznaczają granicę pomiędzy tradycyjnym, bezpiecznym kodem napisanym w języku Rust a kodem wykorzystującym rozwiązania niebezpieczne.
- Możesz zaznaczać funkcje jako niebezpieczne (`unsafe`), co stanowi ostrzeżenie dla elementów wywołujących o obecności dodatkowych kontraktów, które muszą być przestrzegane w celu uniknięcia działania niezdefiniowanego.
- Wskaźniki niechronione i ich metody umożliwiają nieograniczony dostęp do pamięci, a także budowanie struktur danych, które w innych okolicznościach są zabronione przez system typów Rusta. W odróżnieniu od referencji, które w Rustie są bezpieczne, lecz ograniczone, wskaźniki niechronione, co może potwierdzić każdy programista C lub C++, są narzędziem potężnym, lecz niebezpiecznym.
- Zrozumienie pojęcia działania niezdefiniowanego pomaga dostrzec, że jego konsekwencje mogą być znacznie poważniejsze niż otrzymywanie nieprawidłowych wyników.
- Niebezpieczne zestawy metod, analogicznie do funkcji `unsafe`, narzucają kontrakt, który musi być przestrzegany przez każdą implementację (a nie przez element wywołujący).

Dlaczego niebezpieczny?

Na początku książki pokazaliśmy napisany w C program, który przestaje działać w nieoczekiwany sposób, ponieważ nie jest w stanie przestrzegać jednej z reguł stanowiących standard tego języka. Możemy dokonać tego samego w języku Rust:

```
$ cat crash.rs
fn main() {
    let mut a: usize = 0;
    let ptr = &mut a as *mut usize;
    unsafe {
        *ptr.offset(3) = 0x7ffff72f484c;
    }
}
$ cargo build
   Compiling unsafe-samples v0.1.0
   Finished debug [unoptimized + debuginfo] target(s) in 0.44 secs
$ ../../target/debug/crash
crash: Error: .netrc file is readable by others.
crash: Remove password or make file unreadable by others.
Segmentation fault (core dumped)
$
```

Program ten „pożycza” mutowalne odniesienie do zmiennej lokalnej `a`, rzutuje je na wskaźnik niechroniony typu `*mut usize`, a następnie wykorzystuje metodę `offset` do utworzenia wskaźnika trzy słowa dalej w pamięci. Akurat w tamtym miejscu przechowywany jest adres zwrotny funkcji `main`. Program nadpisuje go i umieszcza na jego miejscu stałą, przez co powrót z pętli `main` skutkuje nieoczekiwanym zachowaniem. Błąd ten wynika z nieprawidłowego wykorzystania niebezpiecznych właściwości; w tym przypadku jest możliwość dereferencji wskaźników niechronionych.

Właściwość niebezpieczna narzuca *kontrakt* — reguły, których Rust nie jest w stanie automatycznie wymuszać, ale które muszą być mimo to przestrzegane w celu uniknięcia *działania niezdefiniowanego*.

Kontrakt wykracza poza standardową kontrolę typów i parametrów cyklu życia, gdyż narzuca dodatkowe reguły specyficzne dla danej właściwości niebezpiecznej. Zazwyczaj Rust sam w sobie nie zawiera żadnych informacji o kontrakcie — jest on opisany w dokumentacji danej właściwości. Na przykład wskaźnik niechroniony typu zawiera kontrakt uniemożliwiający realizację dereferencji wskaźnika, który przekroczył punkt końcowy pierwotnej referencji. W naszym przykładzie wyrażenie `*ptr.offset(3) = ...` stoi w sprzeczności z kontraktem. Jednak jak widać powyżej, program zostaje bez problemu skompilowany: mechanizmy kontrolne nie wykrywają tego naruszenia. Podczas korzystania z właściwości niebezpiecznych to na Tobie, jako programiście, ciąży odpowiedzialność za zapewnianie zgodności kodu z kontraktami.

Wiele właściwości zawiera reguły, których należy przestrzegać podczas prawidłowego korzystania, nie są to jednak kontrakty w przytaczanym znaczeniu, chyba że wśród konsekwencji ich łamania występuje działanie niezdefiniowane. Działanie niezdefiniowane to takie działanie, na które (zgodnie z założeniami języka Rust) kod nie powinien być nigdy wystawiony. Na przykład Rust „zakłada”, że nie będziesz nadpisywać adresu zwrotnego wywołania funkcji za pomocą innej wartości. Kod zaliczający testy kontrolne i zgodny z kontraktami wykorzystywanych właściwości niebezpiecznych nie jest w stanie zrealizować takiej operacji. Nasz program narusza kontrakt wskaźnika niechronionego, mamy do czynienia z działaniem niezdefiniowanym i aplikacja zaczyna dziwnie działać.

Jeżeli Twój kod zaczyna działać w niezdefiniowany sposób, oznacza to, że złamałeś swoją część umowy z Rustem i nie będzie on przewidywał konsekwencji. Wydobywanie nieistotnych komunikatów o błędach z głębin bibliotek systemowych i zawieszanie się aplikacji to jedno z możliwych skutków; inną konsekwencją może być przekazanie intruzowi kontroli nad Twoim komputerem. Objawy mogą, bez żadnego ostrzeżenia, różnić się w zależności od wersji języka Rust. Czasami jednak działanie niezdefiniowane nie ma widocznych symptomów. Na przykład jeżeli funkcja `main` nie zostanie nigdy zwrócona (być może wywołuje ona `std::process::exit` w celu przedwczesnego przerwania programu), to uszkodzony adres zwrotny prawdopodobnie nie będzie miał żadnego znaczenia.

Możesz używać niebezpiecznych właściwości jedynie w bloku `unsafe` lub funkcji `unsafe` — obydwa elementy zostaną już niebawem omówione. W ten sposób zostaje utrudnione nieświadome korzystanie z tych właściwości: poprzez wymuszanie tworzenia bloku/funkcji `unsafe` Rust gwarantuje, że masz świadomość dodatkowych reguł, które muszą być przestrzegane przez kod.

Bloki `unsafe`

Blok `unsafe` przypomina tradycyjny blok Rusta poprzedzony słowem kluczowym `unsafe`, a jedyną różnicę stanowi fakt, że możesz w nim stosować właściwości niebezpieczne:

```
unsafe {
    String::from_utf8_unchecked(ascii)
}
```

Bez umieszczonego na początku bloku słowa kluczowego `unsafe` nie moglibyśmy korzystać z wyrażenia `from_utf8_unchecked`, które jest funkcją niebezpieczną. Poprzez umieszczenie jej w bloku `unsafe` możesz korzystać z tego kodu w dowolnym miejscu.

Podobnie jak w przypadku tradycyjnego bloku `Rusta` wartość bloku `unsafe` zależy od jego ostatniego wyrażenia lub wynosi `()`, jeżeli nie występuje wyrażenie. Zaprezentowane wcześniej wywołanie `String::from_utf8_unchecked` dostarcza wartość bloku.

Blok `unsafe` otwiera pięć dodatkowych możliwości:

- Możesz wywoływać funkcje `unsafe`. Każda z nich musi wyznaczać własny kontrakt w zależności od jej przeznaczenia.
- Możesz tworzyć dereferencje wskaźników niechronionych. Bezpieczny kod umożliwia przekazywanie wskaźników niechronionych oraz ich tworzenie poprzez konwersję referencji (a nawet liczb całkowitych), ale tylko kod niebezpieczny pozwala uzyskiwać dostęp do pamięci za ich pomocą. Wskaźniki niechronione (i ich bezpieczne stosowanie) zostały dokładnie omówione w podrozdziale „Wskaźniki niechronione”.
- Można odwoływać się do pól typów `union`, co do których kompilator nie ma pewności, że zawierają prawidłowe wzorce bitów odpowiadające zadeklarowanym typom.
- Możesz uzyskiwać dostęp do mutowalnych zmiennych `static`. W punkcie „Zmienne globalne” w rozdziale 19. wyjaśniliśmy, że `Rust` nie ma pewności, kiedy wątki wykorzystują mutowalne zmienne `static`, dlatego ich kontrakt wymaga zagwarantowania prawidłowej synchronizacji dostępu.
- Możesz uzyskiwać dostęp do funkcji i zmiennych deklarowanych poprzez interfejs funkcji obcych. Są one uznawane za niebezpieczne nawet w przypadku niemutowalności, ponieważ widzi je kod napisany w innych językach, które nie muszą przestrzegać reguł bezpieczeństwa `Rusta`.

Ograniczenie właściwości niebezpiecznych do bloków `unsafe` nie oznacza, że masz związane ręce. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby wstawić blok `unsafe` do kodu i przejść do następnego zadania. Główną zaletą tej techniki jest fakt, że programista koncentruje uwagę na kodzie, którego bezpieczeństwa `Rust` nie może zagwarantować:

- Nie wprowadzisz przypadkiem właściwości niebezpiecznych, aby odkryć później, że odpowiadasz za kontrakty, o których istnieniu nawet nie wiedziałeś.
- Blok `unsafe` wymaga szczególnej uwagi podczas oceny i weryfikacji kodu. Niektóre projekty zawierają nawet zautomatyzowane mechanizmy, które zaznaczają zmiany kodu wpływające na bloki `unsafe`.
- Planując rozpisywanie bloku `unsafe`, masz czas zastanowić się, czy realizowane zadanie rzeczywiście wymaga podjęcia takich środków. Jeżeli problem stanowi wydajność, to czy masz do dyspozycji mierniki dowodzące, że to naprawdę ona stanowi źródło zatoru? Być może istnieje skuteczny sposób rozwiązania problemu w bezpiecznym środowisku `Rusta`.

Przykład: wydajny typ łańcucha znaków ASCII

Poniżej przedstawiamy definicję `Ascii`, typu łańcucha znaków sprawiającego, że jego zawartość jest zawsze prawidłowo kodowana w formacie ASCII. Typ ten wykorzystuje właściwość niebezpieczną w celu zapewnienia darmowej konwersji do typu `String`:

```
mod my_ascii {
  use std::ascii::AsciiExt; // Dla u8::is_ascii

  /// Łańcuch znaków zakodowany w formacie ASCII
  #[derive(Debug, Eq, PartialEq)]
  pub struct Ascii(
    // Tutaj musi być przechowywany wyłącznie poprawny tekst ASCII:
    // bajty od `0` do `0x7f`
    Vec<u8>
  );

  impl Ascii {
    /// Tworzy `Ascii` z tekstu ASCII umieszczonego w `bytes`. Zwraca
    /// błąd `NotAsciiError`, jeżeli w `bytes` występuje jakikolwiek znak
    /// niekodowany w formacie ASCII
    pub fn from_bytes(bytes: Vec<u8>) -> Result<Ascii, NotAsciiError> {
      if bytes.iter().any(|&byte| !byte.is_ascii()) {
        return Err(NotAsciiError(bytes));
      }
      Ok(Ascii(bytes))
    }
  }

  // W przypadku nieudanej konwersji zostaje zwrócony wektor, którego nie można było
  // przekonwertować. Należałoby zaimplementować `std::error::Error`; pominięto dla
  // zachowania zwięzłości
  #[derive(Debug, Eq, PartialEq)]
  pub struct NotAsciiError(pub Vec<u8>);

  // Bezpieczna, skuteczna konwersja zaimplementowana za pomocą kodu niebezpiecznego
  impl From<Ascii> for String {
    fn from(ascii: Ascii) -> String {
      // Jeżeli modul ten jest pozbawiony błędów, okazuje się bezpieczny, gdyż
      // poprawny tekst ASCII stanowi jednocześnie poprawny kod UTF-8
      unsafe { String::from_utf8_unchecked(ascii.0) }
    }
  }
  ...
}
```

Kluczem do tego modułu jest definicja typu `Ascii`. Typ sam w sobie jest oznaczony jako `pub`, dzięki czemu staje się widoczny poza modułem `my_ascii`. Jednak element `Vec<u8>` typu *nie* jest publiczny, zatem jedynie moduł `my_ascii` może konstruować wartość `Ascii` lub odnosić się do jej elementu. W ten sposób mamy całkowitą kontrolę nad tym, co może się tu pojawiać. Dopóki konstruktory i metody publiczne gwarantują ciągłą poprawność nowo utworzonych wartości `Ascii`, pozostała część programu nie może naruszyć tej reguły. Rzeczywiście, konstruktor publiczny `Ascii::from_bytes` sprawdza ostrożnie podany wektor przed stworzeniem z niego wartości `Ascii`.

Dla zachowania zwiezłości nie pokazujemy żadnych metod, można jednak wyobrazić sobie zestaw metod obsługujących tekst, które gwarantują, że wartości `Ascii` zawsze zawierają prawidłowo sformatowany kod ASCII, podobnie jak metody typu `String` zapewniają poprawność treści w kodowaniu UTF-8.

Układ ten umożliwia bardzo skuteczne implementowanie `From<Ascii>` dla typu `String`. Funkcja niebezpieczna `String::from_utf8_unchecked` przyjmuje wektor bajtowy i tworzy z niego typ `String` bez sprawdzania, czy jego zawartość ma poprawny format UTF-8 — kontrakt rzuca odpowiedzialność za to na kod wywołujący. Na szczęście reguły wymuszane przez typ `Ascii` są dokładnie takie, jakich potrzebujemy do spełnienia kontraktu `from_utf8_unchecked`. W rozdziale 17., w punkcie „UTF-8”, każdy blok tekstu ASCII jest również poprawnie sformatowanym tekstem UTF-8, zatem element `Vec<u8>` służy od razu jako bufor typu `String`.

Mając do dyspozycji te definicje, możemy zapisać:

```
use my_ascii::Ascii;

let bytes: Vec<u8> = b"ASCII and ye shall receive".to_vec();

// Wywołanie to nie wymaga alokacji ani kopii tekstu, lecz jedynie przeglądania
let ascii: Ascii = Ascii::from_bytes(bytes)
    .unwrap(); // Wiemy, że te wybrane bajty są prawidłowe

// Wywołanie to jest darmowe: brak alokacji, kopii czy przeglądania
let string = String::from(ascii);

assert_eq!(string, "ASCII, a zostanie wam dane");
```

Nie jest wymagany żaden blok `unsafe` podczas do korzystania z funkcji `Ascii`. Zaimplementowaliśmy bezpieczny interfejs za pomocą niebezpiecznych operacji i sprawiliśmy, że warunki ich kontraktów są spełniane wyłącznie w zależności od kodu modułu, a nie od zachowania jego użytkowników.

Funkcja `Ascii` stanowi jedynie opakowanie wektora `Vec<u8>` ukryte w module wymuszającym dodatkowe reguły wobec umieszczonej zawartości. Mamy tu do czynienia z tzw. *nowym typem* (ang. *newtype*), popularnym wzorcem w języku Rust. Dokładnie w taki sam sposób jest definiowany własny typ `String` języka Rust — jedyną różnicę stanowi fakt, że kodowanie treści ogranicza się do formatu UTF-8, a nie ASCII. W istocie definicja typu `String` w bibliotece standardowej wygląda następująco:

```
pub struct String {
    vec: Vec<u8>,
}
```

Na poziomie zbliżonym do kodu maszynowego, gdzie typy języka Rust nie mają znaczenia, nowy typ i jego element są tak samo reprezentowane w pamięci, zatem konstruowanie nowego typu nie wymaga żadnych instrukcji kodu maszynowego. W konstruktorze publicznym `Ascii::from_bytes` wyrażenie `Ascii(bytes)` uznaje, że reprezentacja wektora `Vec<u8>` będzie teraz przechowywać wartość `Ascii`. Na drodze analogii `String::from_utf8_unchecked` prawdopodobnie po wstawieniu nie wymaga instrukcji kodu maszynowego: wektor `Vec<u8>` jest teraz uznawany za łańcuch znaków.

Funkcje unsafe

Definicja funkcji `unsafe` przypomina definicję standardowej funkcji poprzedzonej słowem kluczowym `unsafe`. Ciało funkcji `unsafe` jest automatycznie traktowane jako blok `unsafe`.

Funkcje `unsafe` mogą być wywoływane jedynie wewnątrz bloków `unsafe`. Oznacza to, że oznakowanie funkcji jako niebezpiecznej ostrzega wywołujący ją kod o konieczności spełnienia warunków określonego kontraktu w celu uniknięcia działania niezdefiniowanego.

Na przykład poniżej widzimy nowy konstruktor dla wcześniej zaprezentowanego typu `Ascii`; tworzy on wartość `Ascii` z wektora bajtowego bez sprawdzania poprawności kodowania ASCII:

```
// Fragment ten należy umieścić w module `my_ascii`
impl Ascii {
    /// Konstruuje wartość `Ascii` z elementu `bytes` bez sprawdzania poprawności
    /// zamieszczonego w nim tekstu ASCII
    ///
    /// Konstruktor ten jest nieomylny i bezpośrednio zwraca wartość `Ascii`,
    /// a nie poprzez `Result<Ascii, NotAsciiError>`, jak to ma miejsce
    /// w przypadku konstruktora `from_bytes`
    ///
    /// # Bezpieczeństwo
    ///
    /// Kod wywołujący musi zagwarantować, że `bytes` będzie zawierać wyłącznie znaki ASCII:
    /// bajty o wartości nie większej niż 0x7f. W przeciwnym wypadku skutki stają się
    /// niezdefiniowane
    pub unsafe fn from_bytes_unchecked(bytes: Vec<u8>) -> Ascii {
        Ascii(bytes)
    }
}
```

Przypuszczalnie kod wywołujący `Ascii::from_bytes_unchecked` wie już w jakiś sposób, że dostępny wektor zawiera wyłącznie znaki ASCII, zatem proces sprawdzania narzucany przez `Ascii::from_bytes` okazałby się stratą czasu, a kod wywołujący musiałby zawierać mechanizm obsługi wyników `Err`, które nigdy by nie występowały. `Ascii::from_bytes_unchecked` pozwala odstąpić od procedury sprawdzania i obsługi błędów.

Jednak wcześniej podkreślaliśmy, że duże znaczenie ma, by konstruktory i funkcje typu `Ascii` gwarantowały, że wartości tego typu będą poprawnie sformatowane. Czy funkcja `from_bytes_unchecked` spełnia ten wymóg?

Niezupełnie: `from_bytes_unchecked` realizuje swoją część zobowiązania, przekazując je kodowi wywołującemu poprzez kontrakt. To właśnie obecność kontraktu sprawia, że oznakowanie funkcji jako niebezpieczna jest prawidłową czynnością: pomimo faktu, że funkcja ta sama w sobie nie realizuje niebezpiecznych operacji, wywołujący ją kod musi przestrzegać reguł, których Rust nie może samodzielnie wymuszać w celu uniknięcia działania niezdefiniowanego.

Czy rzeczywiście można spowodować działanie niezdefiniowane poprzez złamanie warunków kontraktu z `Ascii::from_bytes_unchecked`? Owszem. Możesz stworzyć wartość `String` przechowującą nieprawidłowo sformatowane kodowanie UTF-8:

```

// Przyjmijmy, że poniższy wektor stanowi wynik jakiegoś skomplikowanego procesu,
// który miał wygenerować tekst w formacie ASCII. Coś poszło nie tak!
let bytes = vec![0xf7, 0xbf, 0xbf, 0xbf];

let ascii = unsafe {
    // Ten kontrakt funkcji niebezpiecznej został naruszony z powodu
    // przechowywania bajtów niekodowanych w formacie ASCII przez `bytes`
    Ascii::from_bytes_unchecked(bytes)
};

let bogus: String = ascii.into();

// `bogus` przechowuje teraz nieprawidłowe kodowanie UTF-8. Analiza składniowa
// pierwszego znaku generuje `char` zawierający niewłaściwe kodowanie Unicode
// To przykład działania niezdefiniowanego, więc język nie określa,
// w jaki sposób powinna zadziałać poniższa asercja
assert_eq!(bogus.chars().next().unwrap() as u32, 0x1fffff);

```

W niektórych wersjach Rusta na pewnych platformach systemowych ta asercja generowała błąd z następującym komunikatem:

```

thread 'main' panicked at 'assertion failed: `(left == right)`
  left: `2097151`,
 right: `2097151`, src/main.rs:42:5

```

Te dwie liczby wydają się równe, jednak nie jest to spowodowane błędem Rusta, lecz wcześniejszego bloku `unsafe`. To właśnie takie sytuacje mamy na myśli, gdy mówimy, że działanie niezdefiniowane prowadzi do nieprzewidywalnych rezultatów.

Uwidaczniamy tu dwa krytyczne fakty dotyczące błędów i niebezpiecznego kodu:

- *Błędy występujące przed blokiem `unsafe` mogą naruszać warunki kontraktu.* To, czy blok `unsafe` będzie powodował działanie niezdefiniowane, zależy nie tylko od kodu zawartego w tym bloku, lecz również od kodu dostarczającego wartości wykorzystywane przez ten blok. Wszystkie elementy, od których zależy działanie kodu, mają związek ze spełnianiem warunków kontraktu i są kluczowe dla bezpieczeństwa. Konwersja z `Ascii` do `String` bazująca na konstruktorze `String::from_utf8_unchecked` jest prawidłowa jedynie wtedy, gdy pozostała część modułu prawidłowo utrzymuje niezmienniki `Ascii`.
- *Skutki naruszenia warunków kontraktu mogą wystąpić po opuszczeniu bloku `unsafe`.* Działanie niezdefiniowane wynikające z nieprzestrzegania wymogów kontraktu właściwości niebezpiecznej często nie objawia się w samym bloku `unsafe`. Jak widać powyżej, skonstruowanie fałszywej wartości `String` (`bogus`) może nie powodować problemów aż do znacznie późniejszego momentu wykonywania programu.

Zasadniczo mechanizmy kontroli typów, zarządzania własnością i inne statyczne mechanizmy kontrolne analizują Twój program i starają się uzyskać dowód, że nie będzie wykazywał działania niezdefiniowanego. Skuteczna kompilacja aplikacji oznacza, że przeszła ona pomyślnie te testy. Blok `unsafe` stanowi dziurę w tym mechanizmie: za jego pomocą informujesz środowisko Rusta, że „ten kod jest prawidłowy, zaufaj mi”. Prawdziwość tego stwierdzenia zależy od każdego fragmentu programu wpływającego na operacje wykonywane wewnątrz bloku `unsafe`, natomiast konsekwencje pomyłki mogą objawiać się w dowolnym miejscu objętym działaniem niebezpiecznego bloku.

Wprowadzenie słowa kluczowego `unsafe` jest równoznaczne z przypomnieniem, że nie będziesz mógł korzystać ze wszystkich zalet testów bezpieczeństwa języka.

W obliczu wyboru należy zawsze preferować tworzenie bezpiecznych interfejsów niewykorzystujących kontraktów. O wiele łatwiej z nimi pracować, ponieważ użytkownicy mogą liczyć na mechanizmy kontrolne języka Rust gwarantujące unikanie działania niezdefiniowanego w kodzie. Nawet jeżeli w Twojej implementacji występują właściwości niebezpieczne, najlepiej wykorzystywać system typów, parametrów cyklu życia i modułów tak, aby realizować warunki kontraktów jedynie w zakresie bezpieczeństwa, który sam możesz zagwarantować zamiast zrzucić odpowiedzialność na kod wywołujący.

Niestety dość powszechnie spotykamy się z wykorzystywaniem funkcji niebezpiecznych, których dokumentacja nie zawiera opisu kontraktów. Ich twórcy oczekują, że samodzielnie odkryjesz obowiązujące je reguły na podstawie własnego doświadczenia i wiedzy na temat działania kodu. Jeżeli kiedykolwiek miałeś wątpliwości związane z poprawnością stosowania API języka C lub C++, to tutaj też to poczujesz.

Kod niebezpieczny czy funkcja niebezpieczna?

Być może zastanawiasz się, czy lepiej korzystać z bloku `unsafe`, czy po prostu oznaczyć całą funkcję jako niebezpieczną. Zalecamy podjąć najpierw decyzję na temat funkcji:

- Jeżeli istnieje możliwość nieprawidłowego używania funkcji tak, że zostaje ona właściwie skompilowana, ale mimo to powoduje działanie niezdefiniowane, to musisz oznaczyć ją jako niebezpieczną. Kontrakty są regułami prawidłowego korzystania z danej funkcji; obecność kontraktu sprawia, że funkcja staje się niebezpieczna.
- W przeciwnym wypadku funkcja jest bezpieczna: jej prawidłowe wywołanie nie ma prawa powodować działania niezdefiniowanego. Nie należy poprzedzać jej słowem kluczowym `unsafe`.

To, czy w ciele funkcji wykorzystywane są właściwości niebezpieczne, jest nieistotne — znaczenie ma obecność kontraktu. Pokazaliśmy wcześniej funkcję niebezpieczną niewykorzystującą właściwości niebezpiecznych, a także funkcję bezpieczną używającą właściwości niebezpiecznych.

Nie oznaczaj funkcji bezpiecznej słowem kluczowym `unsafe` wyłącznie dlatego, że wykorzystujesz właściwości niebezpieczne w jej ciele. Utrudniasz sobie w ten sposób jej stosowanie i wprowadzasz zamęt wśród użytkowników, którzy będą oczekiwać (prawidłowo) opisu kontraktu w dokumentacji. Zamiast tego wprowadź blok `unsafe`, nawet jeżeli okazuje się nim ciało funkcji.

Działanie niezdefiniowane

Na początku rozdziału stwierdziliśmy, że *działanie niezdefiniowane* to takie „działanie, na które (zgodnie z założeniami języka Rust) kod nie powinien być nigdy wystawiony”. Jest to dziwne sformułowanie, zwłaszcza gdy wiemy na podstawie własnych doświadczeń z innymi językami, że takie zachowania *występują* przypadkowo z różną częstością. Dlaczego pojęcie to okazuje się przydatne podczas wyznaczania zobowiązań kodu niebezpiecznego?

Kompilator tłumaczy jeden język programowania na inny. Kompilator Rusta przekłada program napisany w języku Rust na równoważny program napisany w kodzie maszynowym. Co jednak oznacza stwierdzenie, że dwa programy napisane w zupełnie odmiennych językach są sobie równoważne?

Na szczęście pytanie to jest łatwiejsze dla programistów niż dla językoznawców. Mówimy, że dwa programy są równoważne, jeżeli po uruchomieniu będą zawsze cechować się takim samym widocznym zachowaniem: będą realizować takie same wywołania systemowe, oddziaływać w analogiczny sposób z obcymi bibliotekami itd. Przypomina to trochę test Turinga dla programów: jeżeli nie potrafisz odróżnić zachowania oryginalnego programu od działania jego przekładu na kod maszynowy, to są one sobie równoważne.

Spójrz na ten oto kod:

```
let i = 10;
very_trustworthy(&i);
println!("{}", i * 100);
```

Nawet nie znając definicji `very_trustworthy`, widzimy, że przekazywana jest wyłącznie referencja współdzielona do `i`, co oznacza, że wywołanie funkcji nie zmieni wartości `i`. Skoro wartość przekazywana do `println!` będzie zawsze wynosiła 1000, powyższy kod byłby tłumaczony na język maszynowy tak samo jak w przypadku, gdybyśmy użyli następującego zapisu:

```
very_trustworthy(&10);
println!("{}", 1000);
```

Taka przekształcona wersja działa tak samo jak pierwszy kod, a prawdopodobnie jest nawet odrobinę szybsza. Należy jednak rozpatrywać wydajność tej wersji wyłącznie wtedy, gdy zgodzimy się, że obydwie wersje mają to samo znaczenie. A gdybyśmy zdefiniowali `very_trustworthy` następująco:

```
fn very_trustworthy(shared: &i32) {
    unsafe {
        // Przekształca referencję współdzieloną we wskaźnik mutowalny
        // Jest to działanie niezdefiniowane
        let mutable = shared as *const i32 as *mut i32;
        *mutable = 20;
    }
}
```

Kod ten narusza reguły referencji współdzielonych: zmienia wartość `i` na 20, pomimo tego, że powinna być zamrożona, ponieważ została użyczona do współdzielenia. W konsekwencji przekształcenie wprowadzone do kodu wywołującego jest teraz wyraźnie widoczne: jeżeli kod zostanie przełożony na język maszynowy, będziemy otrzymywać w wyniku wartość 1000, a jeżeli kod zostanie pozostawiony w dotychczasowym stanie i wykorzysta nową wartość `i`, otrzymamy wynik 2000. Nieprzestrzeganie reguł referencji współdzielonych w `very_trustworthy` oznacza, że referencje współdzielone podczas wywoływania będą działały w nieprzewidywalny sposób.

Tego typu problem pojawia się niemal w każdym rodzaju przekształcenia realizowanym w języku Rust. Nawet rozwijanie funkcji w kodzie wywołującym przyjmuje między innymi, że gdy funkcja ta zakończy działanie, to przepływ sterowania powróci do kodu wywołującego. Rozpoczęliśmy jednak ten rozdział od ukazania przykładowego, nieprawidłowo napisanego kodu, który narusza nawet to założenie.

Zasadniczo jest niemożliwe, aby Rust (albo jakikolwiek inny język) był w stanie ocenić, czy przekształcenie programu zachowa jego pierwotne znaczenie, chyba że zaufa fundamentalnym właściwościom języka określającym jego prawidłowe działanie. A to, czy on działa prawidłowo, czy nie, zależy nie tylko od używanego kodu, ale także od innych, może nawet odległych elementów programu. Aby Rust mógł cokolwiek zrobić z Twoim kodem, musi założyć, że pozostała część programu jest prawidłowa.

Oto reguły prawidłowych programów w języku Rust:

- Program nie może czytać niezainicjalizowanej pamięci.
- Program nie może tworzyć nieprawidłowych wartości prostych:
 - referencje, wartości typu `Box` oraz wskaźniki do funkcji o wartości `null`,
 - wartości `bool` inne od `0` i `1`,
 - wartości `enum` o nieprawidłowych wartościach wyróżnika,
 - wartości `char` w nieprawidłowym, niezastępczym formacie `Unicode`,
 - wartości `str` o nieprawidłowym formatowaniu `UTF-8`,
 - grube wskaźniki o z nieprawidłową długością tablicy (`vtable`) lub podzbioru,
 - dowolne wartości typu `!`.
- Muszą być przestrzegane opisane w rozdziale 5. reguły referencji. Żadna referencja nie może istnieć dłużej od referencji pierwotnej; dostęp współdzielony służy wyłącznie do odczytu, natomiast dostęp mutowalny jest dostępem wyłącznym.
- Program nie może tworzyć dereferencji do pustych, niedopasowanych wskaźników lub korzystać z nieaktualnych wskaźników.
- Program nie może wykorzystywać wskaźnika do uzyskiwania dostępu do pamięci znajdującej się poza alokacją, z którą ten wskaźnik jest powiązany. Wyjaśnimy dokładnie tę regułę w punkcie „Bezpieczne tworzenie dereferencji wskaźników niechronionych”.
- Program musi być pozbawiony wyścigów do danych. Wyścig do danych ma miejsce wtedy, gdy dwa niesynchronizowane wątki uzyskują dostęp do tego samego obszaru pamięci, a przynajmniej jeden z nich realizuje operację zapisu.
- Program nie może odwijać stosu zgodnie z wywołaniem wygenerowanym przez inny język poprzez interfejs języka obcego, co zostało wyjaśnione w punkcie „Odwiniecie stosu” rozdziału 7.
- Program musi być zgodny z kontraktami funkcji biblioteki standardowej.

Ponieważ nie dysponujemy jeszcze szczegółowym modelem semantyki bloków `unsafe` w Rustcie, można przypuszczać, że z upływem czasu powyższa lista będzie ulegać zmianom, aczkolwiek powyższe reguły pozostaną w mocy.

Każde naruszenie powyższych reguł jest działaniem niezdefiniowanym i sprawia, że nie będzie można w pełni zaufać w poprawność podejmowanych przez Rust prób optymalizacji kodu i przekształcenia go do języka maszynowego. Jeśli złamiemy ostatnią z powyższych reguł i prześlemy

do funkcji `String::from_utf8_unchecked` nieprawidłowo sformatowany tekst UTF-8, może się okazać, że faktycznie 2097151 nie będzie równe 2097151.

Kod w Rustie niewykorzystujący właściwości niebezpiecznych zapewnia przestrzeganie powyższych reguł po skompilowaniu programu (zakładając, że sam kompilator będzie działał bezbłędnie: dążymy do tego, jednak krzywa nigdy nie dociera do asymptoty). Zostajesz obarczony odpowiedzialnością za te reguły jedynie w przypadku stosowania właściwości niebezpiecznych.

W językach C i C++ fakt, że program jest kompilowany bez błędów czy ostrzeżeń, ma o wiele mniejsze znaczenie. Jak wiesz z wprowadzenia do tej książki, nawet najlepsze programy napisane w C czy C++ tworzone przez doświadczonych programistów troszczących się o wysoki standard swojego kodu w praktyce wykazują działanie niezdefiniowane.

Zestawy metod unsafe

Niebezpieczny zestaw metod (ang. *unsafe trait*) to zestaw metod zawierający kontrakt, którego Rust nie może sprawdzić lub którego przestrzegania nie może wymusić, a którego warunki programista musi spełnić w celu uniknięcia działania niezdefiniowanego. To Ty musisz zrozumieć kontrakt danego zestawu metod i zagwarantować jego przestrzeganie przez Twój typ.

Funkcja wiążąca zmienne typu z niebezpiecznym zestawem metod zazwyczaj sama w sobie wykorzystuje właściwości niebezpieczne i spełnia warunki ich kontraktu wyłącznie w zależności od kontraktu interfejsu niebezpiecznego. Nieprawidłowa implementacja zestawu metod może wywoływać działanie niezdefiniowane tej funkcji.

Klasycznymi przykładami niebezpiecznych zestawów metod są `std::marker::Send` i `std::marker::Sync`. Nie definiują one żadnych metod, zatem z łatwością można je implementować dla dowolnego typu. Zawierają one jednak kontrakty: interfejs `Send` wymaga od programisty, aby umożliwił bezpieczne przechodzenie do innego wątku, natomiast `Sync` wymaga bezpiecznego współdzielenia pomiędzy wątkami za pomocą referencji współdzielonych. Na przykład implementacja zestawu metod `Send` dla niewłaściwego typu sprawiłaby, że `std::sync::Mutex` stałby się podatny na wycięgi do danych.

Biblioteka języka Rust zawiera na przykład interfejs niebezpieczny `core::nonzero::Zeroable` dla typów, które można bezpiecznie inicjalizować poprzez wyznaczenie ich wszystkim bajtom wartości 0. Oczywiście zerowanie typu `usize` jest całkowicie bezpieczne, ale wyzerowanie `&T` daje pustą referencję, która w przypadku braku dereferencji spowoduje zawieszenie aplikacji. Możliwe jest przeprowadzenie pewnych metod optymalizacyjnych dla typów zerowalnych: możesz szybko inicjalizować ich tablicę za pomocą `std::mem::write_bytes` (która w języku Rust jest odpowiednikiem funkcji `memset`) lub wykorzystywać wywołania systemu operacyjnego przydzielające wyzerowane strony. (Interfejs `Zeroable` był niestabilny i w wersji 1.26 języka Rust został przeznaczony wyłącznie do zastosowań wewnętrznych i przeniesiony do paczki `num`, niemniej jest doskonałym, prostym przykładem, zaczerpniętym z rzeczywistości).

Zeroable jest typowym interfejsem znacznikowym pozbawionym metod lub powiązanych typów:

```
pub unsafe trait Zeroable {}
```

Implementacje dla właściwych typów nie są skomplikowane:

```
unsafe impl Zeroable for u8 {}
unsafe impl Zeroable for i32 {}
unsafe impl Zeroable for usize {}
// I tak dalej dla wszystkich typów int
```

Korzystając z tych definicji, możemy napisać funkcję szybko wyznaczającą wektor danej długości zawierający typ Zeroable:

```
use core::nonzero::Zeroable;

extern crate core;
use core::nonzero::Zeroable;

fn zeroed_vector<T>(len: usize) -> Vec<T>
    where T: Zeroable
{
    let mut vec = Vec::with_capacity(len);
    unsafe {
        std::ptr::write_bytes(vec.as_mut_ptr(), 0, len);
        vec.set_len(len);
    }
    vec
}
```

Funkcja ta zaczyna się od stworzenia pustego wektora `Vec` o wymaganej pojemności, po czym następuje wywołanie `write_bytes` służące do wypełnienia wolnego bufora zerami. (Funkcja `write_bytes` traktuje `len` jako liczbę elementów `T`, a nie jako liczbę bajtów, zatem jej wywołanie zapełnia cały bufor). Metoda `set_len` wektora zmienia jego długość, nie wpływając na sam bufor — nie jest to bezpieczne, ponieważ musisz zagwarantować, że nowa przestrzeń bufora będzie rzeczywiście zawierała prawidłowo zainicjalizowane wartości typu `T`. Takie właśnie jednak jest zadanie `T: Zeroable`: blok zawierający bajty o wartości 0 reprezentuje prawidłową wartość `T`. Korzystamy z funkcji `set_len` w bezpieczny sposób.

Zróbmy z tego użytek:

```
let v: Vec<usize> = zeroed_vector(100_000);
assert!(v.iter().all(|&u| u == 0));
```

Najwyraźniej `Zeroable` musi być interfejsem niebezpiecznym, ponieważ implementacja naruszająca jego kontrakt może prowadzić do działania niezdefiniowanego:

```
struct HoldsRef<'a>(&'a mut i32);

unsafe impl<'a> Zeroable for HoldsRef<'a> { }

let mut v: Vec<HoldsRef> = zeroed_vector(1);
*v[0].0 = 1; // Aplikacja przestaje działać: dereferencja wskaźnika pustego
```

Rust nie wie, co oznacza interfejs `Zeroable`, zatem nie może wiedzieć, że ten zestaw metod zostaje zaimplementowany dla niewłaściwego typu. Podobnie jak w przypadku wszystkich pozostałych właściwości niebezpiecznych, to Ty musisz pojmować i realizować warunki kontraktu interfejsu niebezpiecznego.

Zwróć uwagę, że kod niebezpieczny nie może zależeć od zwykłych, bezpiecznych i prawidłowo zaimplementowanych interfejsów. Załóżmy, na przykład, że mamy do czynienia z implementacją interfejsu `std::hash::Hasher` zwracającą losową wartość hasza niezwiązaną z wartościami haszowanymi. Zestaw metod wymaga, aby dwukrotne haszowanie tych samych bitów dawało tę samą wartość hasza, implementacja ta nie spełnia jednak owego wymogu — jest po prostu nieprawidłowa. Skoro jednak `Hasher` nie jest interfejsem niebezpiecznym, kod niebezpieczny nie może wykazywać działania niezdefiniowanego podczas korzystania z tego interfejsu. Typ `std::collections::HashMap` został ostrożnie napisany w odniesieniu do kontraktów stanowiących część wykorzystywanych przez niego właściwości niebezpiecznych bez względu na zachowanie interfejsu `Hasher`. Z pewnością tablica nie będzie prawidłowo działać: operacje przeszukiwania będą kończyć się niepowodzeniem, a wpisy będą losowo pojawiać się i znikać. Sama tabela jednak nie będzie wykazywać działania niezdefiniowanego.

Wskaźniki niechronione

Wskaźnik *niechroniony* w języku Rust nie jest w żaden sposób ograniczany. Za jego pomocą możesz tworzyć wszelkie struktury, których nie da się budować przy użyciu sprawdzanych typów wskaźników, na przykład podwójnie łączone listy czy własne grafy obiektów. Jednak właśnie z powodu jego wielozadaniowości Rust nie wie, czy jest wykorzystywany w bezpieczny sposób, zatem można tworzyć jego dereferencje jedynie w bloku `unsafe`.

Wskaźniki niechronione zasadniczo są równoważne wskaźnikom języków C i C++, są więc pomocne w oddziaływaniach z kodem napisanym w tych językach.

Istnieją dwa rodzaje wskaźników niechronionych:

- `*mut T` jest wskaźnikiem niechronionym dla `T` umożliwiającym modyfikowanie referencji pierwotnej.
- `*const T` jest wskaźnikiem niechronionym dla `T` umożliwiającym jedynie odczytywanie referencji pierwotnej.

(Nie istnieje samodzielny typ `*T`; musisz zawsze wyznaczać `mut` lub `const`.)

Możesz stworzyć wskaźnik niechroniony, dokonując konwersji z referencji, a następnie tworząc jej dereferencję za pomocą operatora `*`:

```
let mut x = 10;
let ptr_x = &mut x as *mut i32;

let y = Box::new(20);
let ptr_y = &*y as *const i32;

unsafe {
    *ptr_x += *ptr_y;
}
assert_eq!(x, 30);
```

W przeciwieństwie do typu `box` i referencji wskaźniki niechronione mogą być puste, podobnie jak `NULL` w C czy `nullptr` w C++:

```
fn option_to_raw<T>(opt: Option<&T>) -> *const T {
    match opt {
        None => std::ptr::null(),
        Some(r) => r as *const T
    }
}

assert!(!option_to_raw(Some(&("pea", "pod"))).is_null());
assert_eq!(option_to_raw:::<i32>(None), std::ptr::null());
```

Przykład ten nie zawiera bloków `unsafe`: operacje tworzenia, przekazywania i porównywania wskaźników niechronionych są całkowicie niegroźne. Jedynie tworzenie jego dereferencji jest niebezpieczne.

Wskaźnik niechroniony dla typu o zmiennym rozmiarze jest, podobnie jak byłoby w przypadku odpowiadających mu referencji lub wartości typu `Box`, wskaźnikiem grubym. Wskaźnik `*const [u8]` zawiera oprócz adresu również długość, natomiast obiekt zestawu metod, taki jak wskaźnik `*mut dyn std::io::Write`, przechowuje tablicę (`vtable`).

Rust niejawnie tworzy w różnych sytuacjach dereferencje bezpiecznych typów wskaźników, jednak referencja wsteczna wskaźnika niechronionego musi być wykonana jawnie:

- Operator `.` nie będzie niejawnie tworzył dereferencji dla wskaźnika niechronionego; musisz napisać `(*raw).field` lub `(*raw).method(...)`.
- Wskaźniki niechronione nie implementują interfejsu `Deref`, zatem nie można stosować tu wymuszenia konwersji typu.
- Operatory takie jak `==` czy `<` porównują wskaźniki niechronione jako adresy: dwa wskaźniki niechronione są sobie równe, jeżeli wskazują tę samą pozycję w pamięci. Na drodze analogii haszowanie wskaźnika niechronionego dotyczy wskazywanego przezeń adresu, a nie wartości jego referencji pierwotnej.
- Interfejsy formatujące takie jak `std::fmt::Display` automatycznie podążają za referencjami, ale zupełnie ignorują wskaźniki niechronione. Wyjątek stanowią `std::fmt::Debug` i `std::fmt::Pointer`, ukazujące wskaźniki niechronione w postaci adresów heksadecymalnych bez tworzenia dereferencji.

W przeciwieństwie do języków C i C++ operator `+` w języku Rust nie obsługuje wskaźników niechronionych, ale możesz przeprowadzać operacje na nich za pomocą metod `offset` i `wrapping_offset` bądź przy użyciu wygodniejszych metod `add`, `sub`, `wrapping_add` oraz `wrapping_sub`. Z kolei metoda `offset_from` zwraca przesunięcie pomiędzy dwoma wskaźnikami wyrażone w bajtach, choć sami musimy się upewnić, czy oba wskaźniki należą do tego samego regionu pamięci (na przykład do tego samego wektora `Vec`):

```
let trucks = vec!["garbage truck", "dump truck", "moonstruck"];
let first: *const &str = &trucks[0];
let last: *const &str = &trucks[2];
assert_eq!(unsafe { last.offset_from(first) }, 2);
assert_eq!(unsafe { first.offset_from(last) }, -2);
```

Wskaźników `first` i `last` nie trzeba poddawać żadnej jawnej konwersji — w zupełności wystarczy określenie ich typów. Rust niejawnie wymusza konwersję referencji na wskaźnikach niechronionych (oczywiście nie działa to w drugą stronę).

Operator `as` umożliwia niemal każdą sensowną konwersję od referencji do wskaźników niechronionych lub pomiędzy dwoma typami wskaźników niechronionych. Być może jednak konieczne będzie rozbięcie złożonej konwersji na kilka prostszych etapów:

```
&vec![42_u8] as *const String // Błąd: niewłaściwa konwersja
&vec![42_u8] as *const Vec<u8> as *const String; // Dozwolone
```

Należy zauważyć, że `as` nie przekształca wskaźników niechronionych w referencje. Taka forma konwersji nie byłaby bezpieczna, natomiast `as` powinna pozostawać bezpieczną operacją. Zamiast tego należy stworzyć dereferencję wskaźnika niechronionego (w bloku `unsafe`), a następnie użyć otrzymaną wartość.

Zachowaj maksymalną ostrożność podczas wykonywania tej operacji, ponieważ tak stworzona referencja ma nieograniczony czas życia. Może ona istnieć dowolnie długo, ponieważ wskaźnik niechroniony nie wyznacza żadnych podstaw dotyczących czasu życia. W punkcie „Bezpieczny interfejs dla implementacji `libgit2`” zaprezentujemy kilka przykładów właściwego ograniczania parametru czasu życia.

Wiele typów zawiera metody `as_ptr` i `as_mut_ptr` zwracające wskaźnik niechroniony. Na przykład podzbiory tablicowe i łańcuchy znaków zwracają wskaźniki do pierwszych ich elementów, a niektóre iteratory przygotowują wskaźnik do następnego wygenerowanego przez nie elementu. Typy wskaźników z prawami własności do wskazywanej wartości, np. `Box`, `Rc` czy `Arc`, zawierają funkcje `into_raw` i `from_raw`, przeznaczone, odpowiednio, do konwersji do wskaźnika niechronionego i ze wskaźnika niechronionego. Kontrakty niektórych z tych metod narzucają zaskakujące wymagania, dlatego przed użyciem należy przejrzeć ich dokumentację.

Możesz także konstruować wskaźniki niechronione poprzez konwersję liczb całkowitych, chociaż jedyne wartości tego typu, którym możesz zaufać, najczęściej otrzymywane są właśnie ze wskaźnika. Sposób wykorzystywania wskaźników w ten sposób został zaprezentowany w punkcie „Przykład: `RefWithFlag`”.

W przeciwieństwie do referencji, wskaźniki niechronione nie są interfejsami `Send` ani `Sync`. Wskutek tego każdy typ zawierający wskaźniki niechronione nie implementuje domyślnie tych zestawów metod. Zasadniczo nie ma nic groźnego w przesyłaniu lub współdzieleniu wskaźników niechronionych pomiędzy wątkami — gdziekolwiek trafią, do stworzenia ich dereferencji wymagany jest blok `unsafe`. Zważywszy jednak na typowe zadania pełnione przez te wskaźniki, twórcy języka uznali, że domyślne zachowanie będzie bardziej przydatne. W podrozdziale „Zestawy metod `unsafe`” wyjaśniliśmy mechanizm samodzielnej implementacji interfejsów `Send` i `Sync`.

Bezpieczne tworzenie dereferencji wskaźników niechronionych

Oto rozsądne wskazówki dotyczące bezpiecznego wykorzystywania wskaźników niechronionych:

- Dereferencja wskaźników pustych lub nieaktualnych stanowi działanie niezdefiniowane, ponieważ odnosi się do niezainicjalizowanej pamięci lub wartości wykraczających poza dopuszczalny zakres.
- Dereferencja niewłaściwie rozmieszczonych wskaźników wobec ich referencji pierwotnej stanowi działanie niezdefiniowane.
- Wartości z dereferencji wskaźnika niechronionego mogą być używane jedynie wtedy, gdy operacja ta jest zgodna z regułami bezpieczeństwa referencji opisanymi w rozdziale 5.: żadna referencja nie może istnieć dłużej od referencji pierwotnej, dostęp współdzielony pozwala wyłącznie na odczyt, natomiast dostęp mutowalny jest dostępem wyłącznym (łatwo przypadkowo naruszyć tę regułę, ponieważ wskaźniki niechronione często wykorzystywane są do tworzenia struktur danych cechujących się niestandardowymi własnościami współdzielenia lub praw własności).
- Możesz korzystać z referencji pierwotnej wskaźnika niechronionego wyłącznie wtedy, gdy ma prawidłową wartość danego typu. Musisz na przykład zagwarantować, że dereferencja `*const char` zawiera prawidłowy, niezastępczy format Unicode.
- Możesz stosować metody `offset` i `wrapping_offset` wobec wskaźników niechronionych jedynie w celu wskazywania bajtów mieszczących się w zmiennej lub w alokowanym bloku pamięci, do którego odnosi się pierwotny wskaźnik, ewentualnie do pierwszego bajta poza takim rejonem.

Jeżeli przeprowadzasz operacje arytmetyczne na wskaźniku poprzez jego konwersję do liczby całkowitej, wykonanie na niej potrzebnych obliczeń, a następnie przywrócenie do postaci wskaźnika, w rezultacie możesz otrzymać wskaźnik spełniający reguły metody `offset`.

- Jeżeli wykonujesz operację przyporządkowania do referencji pierwotnej wskaźnika niechronionego, nie możesz naruszać niezmienników żadnego typu stanowiącego część tej referencji. Na przykład jeśli `*mut u8` wskazuje bajt typu `String`, możesz przechowywać wyłącznie wartości w `u8` w postaci łańcucha znaków prawidłowo sformatowanego w kodowaniu UTF-8.

Pomijając regułę użyczenia, obowiązują tu takie same zasady korzystania ze wskaźników jak w językach C i C++.

Powód nienaruszalności niezmienników typów powinien być oczywisty. Implementacje wielu standardowych typów w języku Rust zawierają kod niebezpieczny, ale zapewniają jednocześnie bezpieczne interfejsy przy założeniu przestrzegania testów bezpieczeństwa, systemu modułów i reguł widoczności. Wykorzystywanie wskaźników niechronionych do pomijania tych zabezpieczeń może prowadzić do działania niezdefiniowanego.

Nie jest łatwo ustalić pełny i dokładny kontrakt wskaźników niechronionych, a ponadto może on ulegać zmianom wraz z rozwojem języka. Opisanie tu zasady powinny jednak pomóc Ci pozostać w bezpiecznej strefie.

Przykład: RefWithFlag

Zaprezentujemy teraz klasyczny przykład sztuczki na poziomie bitowym możliwej do realizacji dzięki wskaźnikom niechronionym, opakowanym w postaci przypominającej całkowicie bezpieczny typ Rusta. Moduł ten definiuje typ `RefWithFlag<'a, T>`, przechowujący zarówno wartości `&'a T`, jak i `bool` w postaci krotki `(&'a T, bool)`, a mimo to zajmuje jedno słowo maszynowe zamiast dwóch. Tego typu technika stosowana jest powszechnie w programach czyszczących pamięć i w maszynach wirtualnych, gdzie pewne typy (załóżmy, na przykład, że typ reprezentujący obiekt) są tak liczne, że dodanie nawet jednego słowa do każdej wartości drastycznie zwiększyłoby wykorzystanie pamięci:

```
mod ref_with_flag {
    use std::marker::PhantomData;
    use std::mem::align_of;

    /// Typy '&'T' i 'bool' umieszczone w jednym słowie
    /// Typ 'T' musi wymagać przynajmniej przydzielenia 2-bajtowego
    ///
    /// Jeżeli jesteś programistą, który nigdy dotąd nie natrafił na wskaźnik
    /// 2o-bitowy, którego nie chciałeś „ukraść”, to teraz możesz bezpiecznie tego
    /// dokonać! (Ale w ten sposób to wcale nie jest ekscytujące...)
    pub struct RefWithFlag<'a, T> {
        ptr_and_bit: usize,
        behaves_like: PhantomData<&'a T> // Nie zajmuje miejsca
    }

    impl<'a, T: 'a> RefWithFlag<'a, T> {
        pub fn new(ptr: &'a T, flag: bool) -> RefWithFlag<T> {
            assert!(align_of:::<T>() % 2 == 0);
            RefWithFlag {
                ptr_and_bit: ptr as *const T as usize | flag as usize,
                behaves_like: PhantomData
            }
        }

        pub fn get_ref(&self) -> &'a T {
            unsafe {
                let ptr = (self.ptr_and_bit & !1) as *const T;
                &*ptr
            }
        }

        pub fn get_flag(&self) -> bool {
            self.ptr_and_bit & 1 != 0
        }
    }
}
```

W kodzie tym wykorzystujemy fakt, że wiele typów musi być umieszczanych w parzystych adresach pamięci: najmniej istotnym bitem parzystego adresu jest zawsze 0, dlatego możemy przechowywać tam coś innego, a następnie rzetelnie zrekonstruować pierwotny adres poprzez maskowanie dolnego bitu. Nie wszystkie bity nadają się do tego rozwiązania — na przykład typy `u8` i `(bool, [i8; 2])` można umieszczać pod dowolnym adresem. Możemy jednak sprawdzić przydzielenie danego typu do konstrukcji i odrzucać typy, które nie będą działać.

Moduł `RefWithFlag` możemy wykorzystać w następujący sposób:

```
use ref_with_flag::RefWithFlag;

let vec = vec![10, 20, 30];
let flagged = RefWithFlag::new(&vec, true);
assert_eq!(flagged.get_ref()[1], 20);
assert_eq!(flagged.get_flag(), true);
```

Konstruktor `RefWithFlag::new` przyjmuje referencję i wartość logiczną, stwierdza, że typ referencji jest odpowiedni, po czym przekształca ją w znacznik niechroniony, a następnie w typ `usize`. Zostaje zdefiniowany typ `usize` o rozmiarze wystarczającym do przechowywania wskaźnika w dowolnym procesorze, dla którego tworzony jest kod wynikowy, zatem przekształcenie wskaźnika niechronionego do typu `usize` i z powrotem jest prawidłową operacją. Wiemy, że otrzymany typ `usize` musi być parzysty, możemy więc użyć bitowego operatora `OR |` do połączenia go z wartością `bool`, przekształconą do postaci liczby całkowitej 0 lub 1.

Metoda `get_flag` wydobywa składową logiczną modułu `RefWithFlag`. To proste: wystarczy maskować dolny bit i sprawdzić, czy jest niezerowy.

Metoda `get_ref` wydobywa referencję z modułu `RefWithFlag`. Maskuje dolny bit typu `usize` i przekształca go do postaci wskaźnika niechronionego. Operator `as` nie będzie konwertował wskaźników niechronionych do postaci referencji, możemy jednak stworzyć dereferencję tego wskaźnika niechronionego (oczywiście w bloku `unsafe`) i ją pożyczyć. Pożyczenie referencji pierwotnej wskaźnika niechronionego sprawia, że otrzymujemy referencję o nieograniczonym czasie życia: Rust pozwoli na użycie referencji niezależnie od cyklu życia zdefiniowanego wokół niej, jeśli taki został określony. Zazwyczaj jednak występuje jakiś określony, dokładniejszy parametr czasu życia, co sprawia, że jest wychwytywanych więcej błędów. W tym przypadku zwracanym typem metody `get_ref` jest `&'a T`, zatem Rust widzi, że oczekiwany czas życia referencji musi odpowiadać parametrowi czasu życia `'a` typu `RefWithFlag`, czyli dokładnie tak, jak tego chcemy. Jest to czas życia naszej początkowej referencji.

W pamięci `RefWithFlag` wygląda tak samo jak typ `usize`: `PhantomData` jest typem o rozmiarze zerowym, dlatego pole `behaves_like` nie zabiera miejsca w strukturze. Jednak typ `PhantomData` jest niezbędny do określenia sposobu traktowania parametrów czasu życia w kodzie wykorzystującym `RefWithFlag`. Wyobraź sobie, jak typ ten wyglądałby bez pola `behaves_like`:

```
// Poniższy kod nie zostanie skompilowany
pub struct RefWithFlag<'a, T: 'a> {
    ptr_and_bit: usize
}
```

W rozdziale 5. stwierdziliśmy, że żadna struktura zawierająca referencje nie może istnieć dłużej od pożyczanych przez nie wartości, gdyż w przeciwnym razie referencje stawałyby się nieaktualnymi wskaźnikami. Struktura musi przestrzegać ograniczeń nakładanych na jej pola. Ma to miejsce również w `RefWithFlag`: w omawianym kodzie `flagged` nie może istnieć dłużej od `vec`, ponieważ `flagged.get_ref()` zwraca referencję do wektora. Jednak nasz zredukowany typ `RefWithFlag` nie zawiera żadnych referencji i nigdy nie wykorzystuje parametru cyklu życia `'a`. Ma wyłącznie postać typu `usize`. Skąd Rust ma wiedzieć, czy i jakie ograniczenia dotyczą czasu życia `pub`? Dołączenie pola `PhantomData<&'a T>` mówi Rustowi, że `RefWithFlag<'a, T>` ma być traktowany *tak, jakby* zawierał `&'a T` bez rzeczywistego wpływania na reprezentację struktury.

Mimo że Rust nie wie, co się tu dzieje (z tego powodu moduł `RefWithFlag` jest uznawany za niebezpieczny), będzie starał się pomagać nam w jak największym stopniu. Jeżeli pominiemy pole `behaves_like`, będzie wyświetlane ostrzeżenie o nieużywaniu parametrów `'a` i `T`, a także sugestia wykorzystania typu `PhantomData`.

`RefWithFlag` wykorzystuje takie same taktyki do unikania działania niezdefiniowanego w bloku `unsafe` jak omówiony wcześniej typ `Ascii`. Typ sam w sobie jest `pub`, ale nie jego pola, co oznacza, że jedynie kod w module `ref_with_flag` może tworzyć wartość `RefWithFlag` lub zaglądać do niej. Nie trzeba dokładnie analizować kodu, aby mieć pewność, że pole `ptr_and_bit` jest prawidłowo skonstruowane.

Wskaźniki dopuszczające wartość pustą

W języku Rust wskaźnik niechroniony o wartości pustej jest bezadresowy, podobnie jak w językach `C` i `C++`. Dla dowolnego typu `T` funkcja `std::ptr::null<T>` zwraca wskaźnik pustą `*const T`, natomiast funkcja `std::ptr::null_mut<T>` zwraca wskaźnik pustą `*mut T`.

Istnieje kilka sposobów sprawdzenia, czy dany wskaźnik niechroniony jest pusty. Najprościej jest wykorzystać metodę `is_null`, ale metoda `as_ref` może być wygodniejsza: przyjmuje wskaźnik `*const T` i zwraca `Option<&'a T>`, przekształcając wskaźnik pustą do typu `None`. Na drodze analogii metoda `as_mut` konwertuje wskaźniki `*mut T` do wartości `Option<&'a mut T>`.

Rozmiary i rozmieszczanie typów

Wartość dowolnego typu `Sized` zajmuje w pamięci stałą liczbę bajtów i musi zostać umieszczona w adresie stanowiącym wielokrotność jakiejś wartości *rozmieszczenia* (ang. *alignment*), wyznaczonej przez architekturę urządzenia. Na przykład krotka `(i32, i32)` zajmuje 8 bajtów, a większość procesorów preferuje jej umieszczenie w adresie stanowiącym wielokrotność liczby 4.

Wywołanie funkcji `std::mem::size_of::<T>()` zwraca rozmiar wartości dla typu `T` (w bajtach), natomiast `std::mem::align_of::<T>()` zwraca wymagane rozmieszczenie. Na przykład:

```
assert_eq!(std::mem::size_of::<i64>(), 8);
assert_eq!(std::mem::align_of::<(i32, i32)>(), 4);
```

Rozmieszczenie każdego typu zawsze stanowi potęgę liczby 2.

Rozmiar typu zawsze jest zaokrąglany w górę do wielokrotności jego rozmieszczenia, nawet jeżeli z perspektywy technicznej mógłby zajmować mniej miejsca. Na przykład, mimo że krotka `(f32, u8)` wymaga zaledwie 5 bajtów, `size_of::<(f32, u8)>()` wynosi 8, ponieważ `align_of::<(f32, u8)>()` daje wartość 4. W ten sposób w przypadku tablicy rozmiar typu elementu zawsze odzwierciedla odstępy pomiędzy dwoma elementami.

W przypadku typów o nieznanym rozmiarze rozmiar i rozmieszczenie zależą od dostępnej wartości. Mając daną referencję do wartości o nieznanym rozmiarze, funkcje `std::mem::size_of_val` i `std::mem::align_of_val` zwracają, odpowiednio, jej rozmiar i rozmieszczenie. Funkcje te działają wobec referencji zarówno dla typów `Sized`, jak i o nieznanym rozmiarze.

```
// Wskaźniki grube do podzbiorów zawierają długość ich referencji pierwotnej
let slice: &[i32] = &[1, 3, 9, 27, 81];
assert_eq!(std::mem::size_of_val(slice), 20);

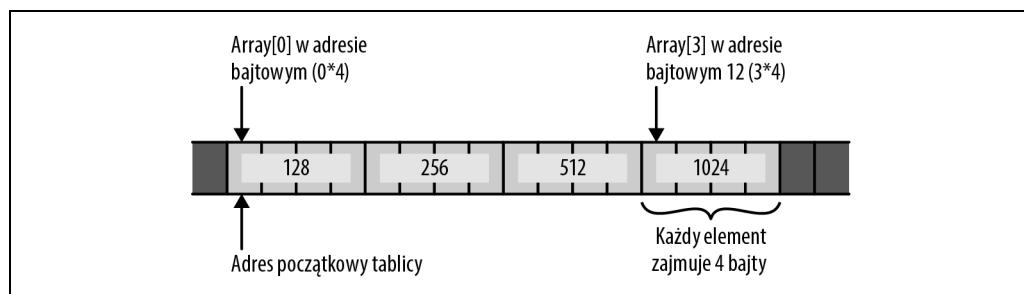
let text: &str = "aligator";
assert_eq!(std::mem::size_of_val(text), 9);

use std::fmt::Display;
let unremarkable: &dyn Display = &193_u8;
let remarkable: &dyn Display = &0.0072973525664;

// Poniższe procedury zwracają rozmiar/rozmieszczenie wartości, do której
// odnosi się obiekt zestawu metod, a nie samego obiektu zestawu metod.
// Informacje te są zawarte w tablicy vtable, do której odnosi się obiekt itself.
// zestawu metod
assert_eq!(std::mem::size_of_val(unremarkable), 1);
assert_eq!(std::mem::align_of_val(remarkable), 8);
```

Operacje arytmetyczne na wskaźnikach

Język Rust umieszcza elementy tablicy, podzbioru lub wektora jako pojedynczy, sąsiadujący blok pamięci, co pokazaliśmy na rysunku 22.1. Elementy te są rozmieszczone w regularnych odstępach, tak że jeśli każdy element zajmuje rozmiar bajtów, to i -ty element ma początek w $i * \text{rozmiar bajcie}$.

Rysunek 22.1. Tablica umieszczona w pamięci

Jedną z przydatnych konsekwencji takiego stanu rzeczy jest fakt, że jeśli korzystasz z dwóch wskaźników niechronionych wskazujących elementy tablicy, to porównywanie wskaźników będzie dawało takie same rezultaty jak porównywanie indeksów elementów: jeżeli $i > j$, to wskaźnik niechroniony do i -tego elementu jest mniejszy od wskaźnika niechronionego do j -tego elementu. Dzięki temu wskaźniki niechronione okazują się przydatne jako granice przeglądania całej tablicy. W istocie dostępny w bibliotece standardowej prosty iterator podzbioru początkowo był zdefiniowany następująco:

```
struct Iter<'a, T> {
    ptr: *const T,
    end: *const T,
    ...
}
```

Pole `ptr` wskazuje następny element, jaki powinien zostać uzyskany w wyniku iteracji, natomiast pole `end` pełni rolę granicy: gdy `ptr == end`, następuje zakończenie iteracji.

Inny przydatny skutek takiej struktury tablicy jest następujący: jeżeli `element_ptr` jest wskaźnikiem niechronionym `*const T` lub `*mut T` wskazującym i -ty element jakiejś tablicy, to `element_ptr.offset(o)` stanowi wskaźnik niechroniony do $(i + o)$ -tego elementu. Definicja ta jest równoważna listingowi:

```
fn offset<T>(ptr: *const T, count: isize) -> *const T
    where T: Sized
{
    let bytes_per_element = std::mem::size_of::<T>() as isize;
    let byte_offset = count * bytes_per_element;
    (ptr as isize).checked_add(byte_offset).unwrap() as *const T
}
```

Funkcja `std::mem::size_of::<T>` zwraca rozmiar typu `T` w bajtach. Z definicji `isize` jest wystarczająco duży, aby przechowywać adres, możesz przekształcić znacznik bazowy do tego typu, przeprowadzić operacje arytmetyczne na tej wartości, a następnie dokonać konwersji wyniku z powrotem do postaci znacznika.

Nic nie stoi na przeszkodzie, aby wygenerować wskaźnik w pierwszym bajcie za tablicą. Nie możesz stworzyć dereferencji takiego wskaźnika, bywa jednak przydatny do symbolizowania granicy pętli czy do sprawdzania wartości.

Jednak wykorzystanie metody `offset` do utworzenia wskaźnika poza tym punktem lub przed początkiem tablicy stanowi działanie niezdefiniowane, nawet jeżeli nie tworzysz dereferencji tego wskaźnika. W celu optymalizacji Rust zakłada, że `ptr.offset(i) > ptr`, gdy wartość i jest dodatnia, a `ptr.offset(i) < ptr` dla wartości ujemnej i . Założenie to wydaje się bezpieczne, ale może okazać się błędne, jeżeli nastąpi przeciążenie wartości `isize` przez metodę `offset`. Jeśli wartość i zostanie ograniczona do tej samej tablicy co `ptr`, zażegnamy ryzyko przeciążenia — mimo wszystko sama w sobie tablica nie jest w stanie przeciążyć granic przestrzeni adresowej (aby zapewnić bezpieczeństwo umieszczania wskaźników w pierwszym bajcie za tablicą, Rust nigdy nie umieszcza wartości w górnym końcu przestrzeni adresowej).

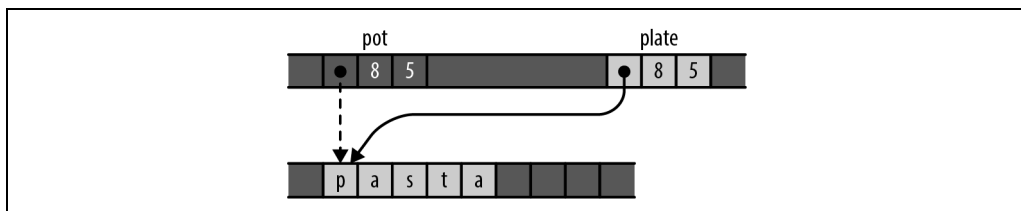
Jeżeli musisz przesunąć wskaźniki poza granice powiązanej z nimi tablicy, masz do dyspozycji metodę `wrapping_offset`. Jest ona równoważna metodzie `offset`, z tym że Rust nie przyjmuje założeń na temat względnej kolejności wskaźników `ptr.wrapping_offset(i)` i `ptr`. Rzecz jasna nadal nie możesz tworzyć dereferencji takich wskaźników, dopóki nie będą znajdować się w tablicy.

Wchodzenie do pamięci i wychodzenie z pamięci

Jeżeli implementujesz typ samodzielnie zarządzający swoją pamięcią, musisz śledzić obszary pamięci przechowujące używane wartości, a także obszary niezainicjalizowane, podobnie jak Rust czyni w przypadku zmiennych lokalnych. Weźmy pod uwagę następujący kod:

```
let pot = "pasta".to_string();
let plate;
```

Po jego uruchomieniu będziemy mieli do czynienia z sytuacją zaprezentowaną na rysunku 22.2.

Rysunek 22.2. Przenoszenie łańcucha znaków od jednej zmiennej lokalnej do drugiej

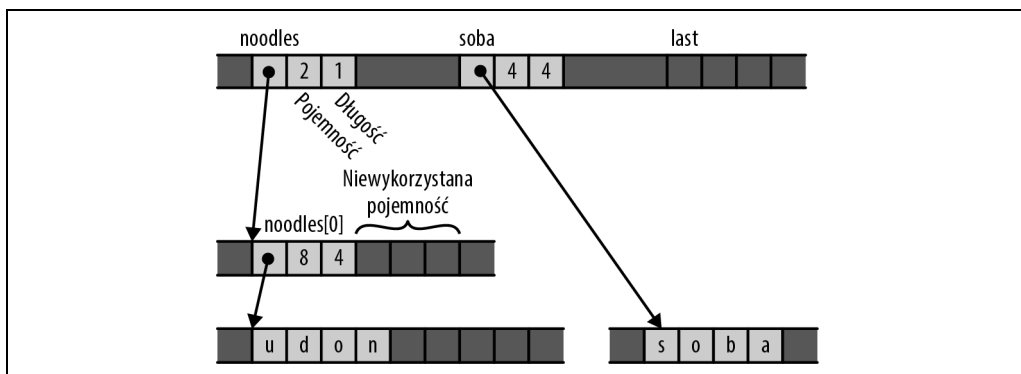
Po wykonaniu operacji przydzielania wartość `pot` pozostaje niezainicjalizowana, natomiast prawa własności do łańcucha znaków należą do `plate`.

Na poziomie kodu maszynowego nie jest ustalone, jak dany ruch wpływa na źródło, w praktyce jednak najczęściej nie ma żadnego wpływu. Po operacji przydzielania wartość `pot` prawdopodobnie ciągle przechowuje wskaźnik, pojemność i długość łańcucha znaków. Oczywiście traktowanie jej jako aktywnej wartości byłoby katastrofalne, dlatego Rust sprawia, że tak się nie dzieje.

Te same kwestie dotyczą struktur danych samodzielnie zarządzających swoją pamięcią. Załóżmy, że uruchamiamy następujący kod:

```
let mut noodles = vec!["udon".to_string()];
let soba = "soba".to_string();
let last;
```

Otrzymany stan pamięci jest widoczny na rysunku 22.3.

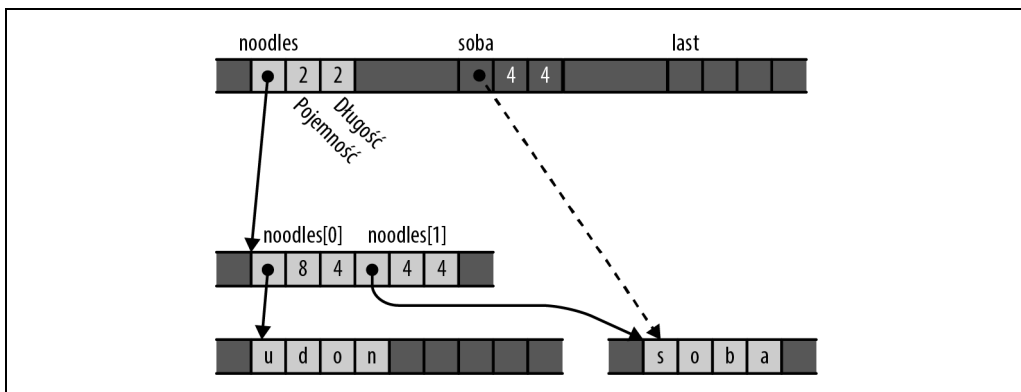

Rysunek 22.3. Wektor z niezainicjalizowaną, dodatkową pojemnością

Wektor ten zawiera dodatkową pojemność umożliwiającą przechowywanie jeszcze jednego elementu, jest ona jednak wypełniona śmieciami, prawdopodobnie pozostałościami poprzedniego użycia pamięci. Powiedzmy, że skorzystamy z następującego kodu:

```
noodles.push(soba);
```

Umieszczenie łańcucha znaków w wektorze przekształci uprzednio niewykorzystaną pamięć w nowy element (rysunek 22.4).

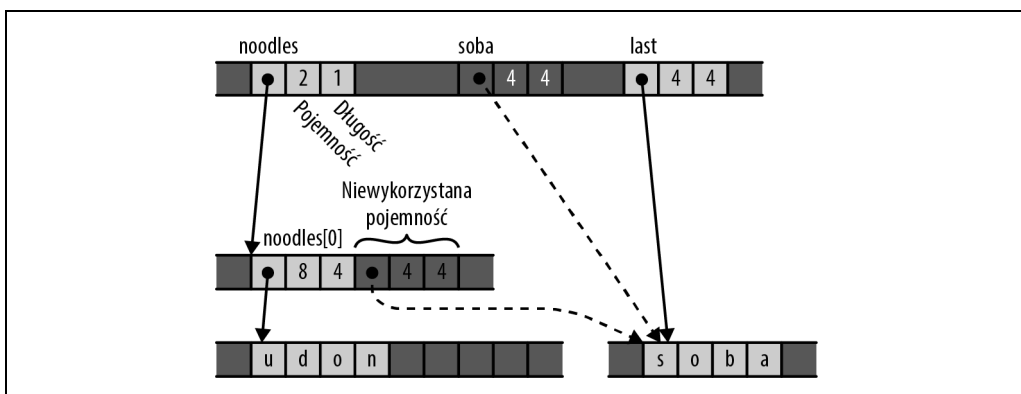
Rysunek 22.4. Sytuacja po umieszczeniu wartości `soba` w wektorze

Wektor zainicjalizował pustą przestrzeń, w której teraz przechowywany jest łańcuch znaków, a także zwiększył swoją długość tak, aby było wiadomo, że występuje w nim nowy element. Teraz wektor ma prawa własności do łańcucha znaków; możemy odnosić się do jego drugiego elementu, a usunięcie wektora zwolniłoby obydwa łańcuchy znaków. Z kolei wartość `soba` jest niezainicjalizowana.

Zastanówmy się jeszcze, co by się stało, gdybyśmy wyciągnęli wartość z wektora:

```
last = noodles.pop().unwrap();
```

Pamięć wyglądałaby teraz tak, jak na rysunku 22.5.

Rysunek 22.5. Sytuacja po przeniesieniu elementu z wektora do zmiennej `last`

Zmienna `last` przejęła prawa własności do łańcucha znaków. Długość wektora uległa zmniejszeniu, co wskazuje, że przestrzeń przeznaczona uprzednio do przechowywania łańcucha znaków jest teraz niezainicjalizowana.

Podobnie jak wcześniej w przypadku zmiennych `pot` i `past`, zmienne `soba` i `last` oraz niezajęta pamięć wektora prawdopodobnie cechują się identycznymi wzorcami bitowymi. Jedynie zmienna `last` jest uznawana za mającą prawa własności do wartości. Traktowanie dwóch pozostałych rejonów jako aktywnych byłoby błędem.

Zgodnie z właściwą definicją zmienna zainicjalizowana jest *traktowana jako aktywna*. Zapis w bajtach wartości jest zazwyczaj niezbędnym etapem inicjalizacji, ale wyłącznie dlatego, że czynność ta przygotowuje wartość do traktowania jej jako aktywnej. Z punktu widzenia pamięci przeniesienie i skopiowanie dają takie same efekty — różnica pomiędzy nimi polega na tym, że po przeniesieniu źródło nie jest już traktowane jako aktywne, natomiast po skopiowaniu aktywny będzie zarówno obszar źródłowy, jak i obszar docelowy.

W czasie kompilacji Rust śledzi, czy zmienne lokalne są aktywne, i uniemożliwia korzystanie ze zmiennych, których wartości zostały gdzieś przeniesione. Takie typy jak `Vec`, `HashMap`, `Box` itd. dynamicznie śledzą swoje bufor. Jeżeli implementujesz typ samodzielnie zarządzający własną pamięcią, to także musisz się o to zatroszczyć.

Rust zawiera dwie zasadnicze operacje służące do implementacji takich typów:

```
std::ptr::read(src)
```

Przenosi wartość z lokalizacji wskazywanej przez `src` i przenosi prawa własności na kod wywołujący. Argument `src` powinien mieć postać wskaźnika niechronionego `*const T`, gdzie `T` stanowi typ o określonym rozmiarze. Po wywołaniu funkcji `read` zawartość `*src` pozostanie niezmienniona, jednak z wyjątkiem przypadków, gdy `T` implementuje `Copy`, należy zapewnić, że program będzie traktować zawartość `*src` jako niezainicjalizowaną.

Właśnie ta operacje kryje się za `Vec::pop`. Wywoływana jest tu funkcja `read` wyciągająca wartość z bufora, a następnie następuje zmniejszenie jego długości, dzięki czemu wiadomo, że przestrzeń ta ma niezainicjalizowaną pojemność.

```
std::ptr::write(dest, value)
```

Przenosi `value` do lokalizacji wskazywanej przez `dest`, która przed wywołaniem musi być niezainicjalizowaną pamięcią. Od tej chwili prawa własności do wartości ma referencja pierwotna. W tym przypadku `dest` musi być wskaźnikiem niechronionym `*mut T`, a `value` wartością `T`, gdzie `T` oznacza typ o określonym rozmiarze.

Operacja ta stanowi podstawę funkcji `Vec::push`. Zostaje tu wywołana funkcja `write` przenosząca wartość do kolejnej dostępnej przestrzeni, a potem zwiększeniu ulega długość tej przestrzeni, co wskazuje na występowanie w niej prawidłowego elementu.

Obydwie funkcje są statyczne, a nie metody powiązane z typami wskaźników niechronionych.

Należy zauważyć, że nie można realizować tych operacji na dowolnych bezpiecznych typach wskaźników. Wymagają one nieprzerwanego zainicjalizowania ich referencji pierwotnych, zatem przekształcenie niezainicjalizowanej pamięci w wartość lub odwrotnie wykracza poza ich możliwości. W tym kontekście wskaźniki niechronione spełniają nasze oczekiwania.

Biblioteka standardowa zawiera również funkcje umożliwiające przenoszenie tablic z wartościami pomiędzy blokami pamięci:

```
std::ptr::copy(src, dst, count)
```

przenosi tablicę `count` w pamięci od `src` do `dst`. Przypomina to pętlę wywołań `read` i `write` przenoszących kolejno te wartości. Pamięć docelowa musi być niezainicjalizowana przed wywołaniem, natomiast po wywołaniu pamięć źródłową należy pozostawić niezainicjalizowaną.

Argumenty `src` i `dest` muszą być wskaźnikami niechronionymi `*const T` i `*mut T`, natomiast `count` musi być typu `usize`.

```
ptr.copy_to(dst, count)
```

Wygodniejsza wersja funkcji `copy`, która przenosi tablicę o długości `count` elementów, przy czym miejsce, w którym rozpoczyna się kopiowany obszar, jest określone przez `ptr`, a nie przez argument.

```
std::ptr::copy_nonoverlapping(src, dst, count)
```

Przypomina wywołanie operacji `copy`, jednak w tym przypadku kontrakt wymaga, aby bloki źródłowy i docelowy pamięci nie nakładały się na siebie. Operacja ta może być nieco szybsza od wywołania `copy`.

```
ptr.copy_to_nonoverlapping(dst, count)
```

To wygodniejsza wersja funkcji `copy_nonoverlapping`, podobna do `copy_to`.

Istnieją jeszcze dwie rodziny funkcji `read` i `write`, również umieszczone w module `std::ptr`:

```
read_unaligned i write_unaligned
```

przypominają standardowe funkcje `read` i `write`, ale tutaj wskaźnik nie musi być rozmieszczony zgodnie z wymogami typu referencji pierwotnej. Funkcje te mogą być nieco wolniejsze od ich tradycyjnych odpowiedników.

```
read_volatile i write_volatile
```

Sstanowią odpowiedniki ulotnych operacji odczytu i zapisu w językach C i C++.

Przykład: GapBuffer

Poniżej prezentujemy przykład wykorzystania omówionych funkcji wskaźników niechronionych.

Załóżmy, że piszesz edytor tekstu i szukasz typu reprezentującego tekst. Mógłbyś wybrać typ `String` i korzystać z metod `insert` i `remove` do wstawiania lub usuwania znaków podczas wpisywania tekstu przez użytkownika. Jeżeli jednak tekst jest edytowany na początku dużego pliku, metody te okazują się kosztowne: wstawienie nowego znaku oznacza przesunięcie w prawo całej reszty łańcucha znaków w pamięci, natomiast usunięcie znaku wiąże się z przesunięciem łańcucha znaków w lewo. Tego typu operacje powinny być tańsze.

Edytor tekstu Emacs wykorzystuje prostą strukturę danych zwaną *buforem odstępu* (ang. *gap buffer*), umożliwiającą bezustannie wstawianie i usuwanie znaków. Typ `String` przechowuje całą zapasową pojemność na końcu tekstu, przez co operacje `push` i `pop` nie są kosztowne, natomiast w przypadku bufora odstępu pojemność taka mieści się wewnątrz tekstu, w obszarze przeprowadzania edycji. Taka dodatkowa pojemność nosi nazwę *odstępu*. Wstawianie znaków i ich usuwanie w obszarze odstępu jest tanie — w razie potrzeby wystarczy go powiększać lub zmniejszać. Możesz przenosić odstęp do dowolnej lokalizacji poprzez przesuwanie tekstu z jednego końca odstępu do drugiego. Gdy odstęp jest pusty, następuje przeniesienie do większego bufora.

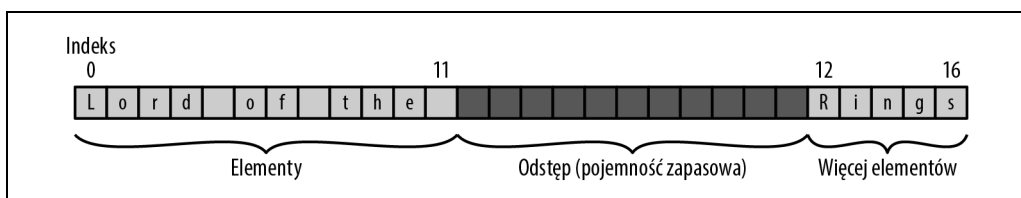
Operacje wstawiania znaków do bufora odstępu i ich usuwania są szybkie, zmiana ich położenia wymaga przeniesienia odstępu na nową pozycję. Przesuwanie elementów zajmuje czas proporcjonalny do pokonanej odległości. Na szczęście typowe czynności edycyjne wiążą się z wprowadzaniem kilku zmian w sąsiedztwie bufora przed przejściem do odległego fragmentu tekstu.

W niniejszym punkcie zaimplementujemy bufor odstępu w środowisku Rusta. Aby nie zawracać sobie głowy kodowaniem UTF-8, sprawimy, że bufor będzie bezpośrednio przechowywał wartości char, jednak zasady przeprowadzania tej operacji są takie same w przypadku przechowywania tekstu w jakimkolwiek innym formacie.

Najpierw zaprezentujemy działanie bufora odstępu. Poniższy kod tworzy `GapBuffer`, wstawia do niego jakiś tekst, a następnie przenosi punkt wstawiania tuż przed ostatni wyraz:

```
let mut buf = GapBuffer::new();
buf.insert_iter("Lord of the Rings".chars());
buf.set_position(12);
```

Po uruchomieniu powyższego kodu bufor będzie wyglądał tak, jak na rysunku 22.6.

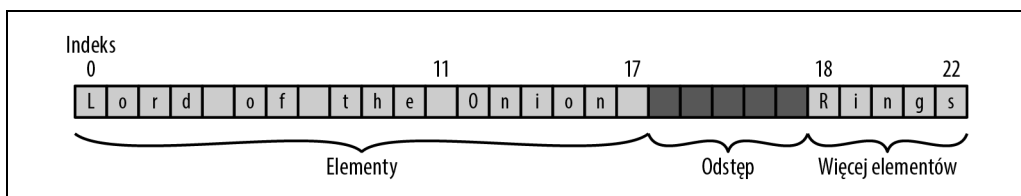

Rysunek 22.6. Bufor odstępu zawierający jakiś tekst

Wstawienie to kwestia wypełnienia odstępu nowym tekstem. Za pomocą poniższego kodu dodajemy słowo i rujnujemy cały film²:

```
buf.insert_iter("Onion ".chars());
```

Otrzymujemy w ten sposób stan ukazany na rysunku 22.7.

Rysunek 22.7. Bufor odstępu zawierający jeszcze więcej tekstu

Tak wygląda typ `GapBuffer`:

```
use std;
use std::ops::Range;

pub struct GapBuffer<T> {
```

² Czyli z „Władcy Pierścieni” otrzymujemy „Władcę krążków cebulowych” — *przyt. thum.*

```

// Przechowalnia elementów. Ma ona wymaganą przez nas pojemność, ale jej
// długość zawsze jest równa 0. GapBuffer umieszcza swoje elementy i odstęp
// w tej „nieużywanej” pojemności `Vec`
storage: Vec<T>,

// Zakres niezainicjalizowanych elementów w środku `przechowalni`.
// Elementy znajdujące się przed tym zakresem i po nim są zawsze inicjalizowane
gap: Range<usize>
}

```

GapBuffer wykorzystuje pole storage w dziwny sposób³. W rzeczywistości nigdy nie przechowuje elementów w wektorze (a właściwie przechowuje, ale niezupełnie). Po prostu wywołuje `Vec::with_capacity(n)`, aby uzyskać wystarczająco duży blok pamięci, by pomieścić `n` wartości, otrzymuje wskaźniki niechronione do tej pamięci poprzez metody `as_ptr` i `as_mut_ptr` wektora, a następnie wykorzystuje bufor do własnych celów. Długość wektora jest zawsze zerowa. Gdy wektor `Vec` przestaje być użyteczny, nie stara się zwalniać swoich elementów, gdyż nie wie, że jakies zawiera, ale za to zwalnia blok pamięci. Tego właśnie chce GapBuffer; zawiera własną implementację operacji Drop mającą dostęp do informacji o rozmieszczeniu używanych elementów, dzięki czemu może je prawidłowo porzucić.

Najprostsze metody modułu GapBuffer nie stanowią zaskoczenia:

```

impl<T> GapBuffer<T> {
    pub fn new() -> GapBuffer<T> {
        GapBuffer { storage: Vec::new(), gap: 0..0 }
    }

    /// Zwraca liczbę elementów, które ten moduł GapBuffer może przechowywać
    /// bez potrzeby realokacji
    pub fn capacity(&self) -> usize {
        self.storage.capacity()
    }

    /// Zwraca liczbę elementów przechowywanych w danej chwili
    pub fn len(&self) -> usize {
        self.capacity() - self.gap.len()
    }

    /// Zwraca bieżącą pozycję wstawiania
    pub fn position(&self) -> usize {
        self.gap.start
    }

    ...
}

```

W ten sposób wiele kolejnych funkcji zawiera metody zwracające wskaźnik niechroniony do elementu bufora w danym indeksie. W Rustie potrzebna jest jedna taka metoda dla wskaźników `mut` i jedna dla wskaźników `const`. W przeciwieństwie do wcześniej zaprezentowanych metod te nie są publiczne. Dalsza część bloku `impl` wygląda następująco:

³ Istnieją lepsze rozwiązania wykorzystujące typ `RawVec` z paczki `alloc`, jest ona jednak ciągle niestabilna.

```

/// Zwraca wskaźnik do `index`-owego elementu przechowalni
/// bez względu na odstęp
///
/// Bezpieczeństwo: `index` musi być prawidłowym indeksem `self.storage`
unsafe fn space(&self, index: usize) -> *const T {
    self.storage.as_ptr().offset(index as isize)
}
/// Zwraca wskaźnik mutowalny do `index`-owego elementu przechowalni
/// bez względu na odstęp
///
/// Bezpieczeństwo: `index` musi być prawidłowym indeksem `self.storage`
unsafe fn space_mut(&mut self, index: usize) -> *mut T {
    self.storage.as_mut_ptr().offset(index as isize)
}

```

Aby znaleźć element o określonym indeksie, należy określić, czy indeks ten znajduje się przed odstępem czy za nim, i wybrać odpowiednie rozwiązanie:

```

/// Zwraca przesunięcie w buforze `index`-owego elementu, biorąc pod uwagę
/// odstęp. Funkcja ta nie sprawdza, czy indeks znajduje się w danym zakresie, ale
/// nigdy nie zwraca indeksu znajdującego się wewnątrz odstęp
fn index_to_raw(&self, index: usize) -> usize {
    if index < self.gap.start {
        index
    } else {
        index + self.gap.len()
    }
}

/// Zwraca referencję do `index`-owego elementu
/// albo `None`, jeżeli `index` znajduje się poza granicami
pub fn get(&self, index: usize) -> Option<&T> {
    let raw = self.index_to_raw(index);
    if raw < self.capacity() {
        unsafe {
            // Porównaliśmy `raw` z `self.capacity`
            // i `index_to_raw` pomija odstęp, więc to rozwiązanie jest bezpieczne
            Some(&*self.space(raw))
        }
    } else {
        None
    }
}

```

Gdy zaczynamy przeprowadzać operacje wstawiania i usuwania w różnych obszarach bufora, musimy przenieść odstęp do nowej lokalizacji. Przeniesienie odstęp w prawo oznacza przesunięcie elementów w lewo i odwrotnie, zupełnie jak pęcherzyk powietrza w poziomicy przesuwa się w jednym kierunku, podczas gdy płyn przemieszcza się w przeciwną stronę:

```

/// Wyznacza `pos` jako bieżącą pozycję wstawiania
/// Jeżeli `pos` znajduje się poza granicami, zostaje zgłoszony błąd paniki
pub fn set_position(&mut self, pos: usize) {
    if pos > self.len() {
        panic!("indeks {} znajduje się poza zakresem dla GapBuffer", pos);
    }
}

unsafe {

```

```

let gap = self.gap.clone();
if pos > gap.start {
    // `pos` znajduje się za odstępem. Przenosi odstęp w prawo poprzez
    // przesunięcie elementów znajdujących się po odstępie przed niego
    let distance = pos - gap.start;
    std::ptr::copy(self.space(gap.end),
                  self.space_mut(gap.start),
                  distance);
} else if pos < gap.start {
    // `pos` znajduje się przed odstępem. Przenosi odstęp w lewo poprzez
    // przesunięcie elementów znajdujących się przed odstępem za niego
    let distance = gap.start - pos;
    std::ptr::copy(self.space(pos),
                  self.space_mut(gap.end - distance),
                  distance);
}

self.gap = pos .. pos + gap.len();
}
}

```

Funkcja ta wykorzystuje metodę `std::ptr::copy` do przesuwania elementów. Metoda `copy` wymaga, aby obszar docelowy nie był zainicjalizowany i pozostawia obszar źródłowy również niezainicjalizowany. Zakresy adresów źródłowego i docelowego mogą się pokrywać, ale `copy` prawidłowo zajmuje się takim przypadkiem. Ponieważ odstęp stanowi przed wywołaniem niezainicjalizowaną pamięć, a funkcja dostosowuje jego położenie do miejsca zajmowanego przez kopię, kontrakt funkcji `copy` zostaje spełniony.

Operacje wstawiania i usuwania elementu są względnie proste. Wstawianie zajmuje jeden fragment odstępu przeznaczony dla elementu, z kolei usuwanie pozbywa się jednej wartości i powiększa odstęp o jeszcze do niedawna zajętą przestrzeń:

```

/// Umieszcza `elt` w bieżącej pozycji wstawiania i
/// pozostawia za nią pozycję wstawiania
pub fn insert(&mut self, elt: T) {
    if self.gap.len() == 0 {
        self.enlarge_gap();
    }

    unsafe {
        let index = self.gap.start;
        std::ptr::write(self.space_mut(index), elt);
    }
    self.gap.start += 1;
}

/// Umieszcza elementy wygenerowane przez `iter` w bieżącej pozycji wstawiania i
/// pozostawia za nimi pozycję wstawiania
pub fn insert_iter<I>(&mut self, iterable: I)
    where I: IntoIterator<Item=T>
{
    for item in iterable {
        self.insert(item)
    }
}

```

```

/// Usuwa element tuż za pozycją wstawiania i zwraca ją lub
/// zwraca `None`, jeżeli pozycja wstawiania znajduje się na końcu GapBuffer
pub fn remove(&mut self) -> Option<T> {
    if self.gap.end == self.capacity() {
        return None;
    }

    let element = unsafe {
        std::ptr::read(self.space(self.gap.end))
    };
    self.gap.end += 1;
    Some(element)
}

```

Podobnie do sytuacji, w której `Vec` wykorzystuje metodę `std::ptr::write` do operacji `push` i metodę `std::ptr::read` do operacji `pop`, `GapBuffer` stosuje metodę `write` do operacji `insert` i metodę `read` do operacji `remove`. Podobnie również jak w przypadku konieczności dostosowania długości wektora `Vec` do utrzymywania granicy pomiędzy zainicjalizowanymi elementami a dodatkową pojemnością, `GapBuffer` dopasowuje odstęp.

Po wypełnieniu odstepu metoda `insert` musi powiększyć bufor, aby zachować wolne miejsce. Odpowiedzialna jest za to metoda `enlarge_gap` (ostatnia w bloku `impl`):

```

/// Podwaja pojemność `self.storage`
fn enlarge_gap(&mut self) {
    let mut new_capacity = self.capacity() * 2;
    if new_capacity == 0 {
        // Istniejący wektor jest pusty
        // Wybiera rozsądną pojemność początkową
        new_capacity = 4;
    }

    // Nie mamy pojęcia, w jaki sposób Vec zmienia rozmiar "nieużywanej" pojemności,
    // dlatego zostaje utworzony nowy wektor, do którego zostają
    // przeniesione elementy
    let mut new = Vec::with_capacity(new_capacity);
    let after_gap = self.capacity() - self.gap.end;
    let new_gap = self.gap.start .. new.capacity() - after_gap;

    unsafe {
        // Przenosi elementy znajdujące się przed odstępem
        std::ptr::copy_nonoverlapping(self.space(0),
                                     new.as_mut_ptr(),
                                     self.gap.start);

        // Przenosi elementy znajdujące się za odstępem
        let new_gap_end = new.as_mut_ptr().offset(new_gap.end as isize);
        std::ptr::copy_nonoverlapping(self.space(self.gap.end),
                                     new_gap_end,
                                     after_gap);
    }

    // Zostaje tu zwolniony stary Vec, ale żaden element nie zostaje porzucony,
    // ponieważ długość wektora wynosi 0
    self.storage = new;
    self.gap = new_gap;
}

```

Funkcja `set_position` musi wykorzystywać metodę `copy` do przenoszenia elementów w tę i z powrotem wewnątrz odstępu, natomiast funkcja `enlarge_gap` może stosować metodę `copy_nonoverlapping`, gdyż przenosi elementy do zupełnie nowego bufora.

Przeniesienie nowego wektora do `self.storage` powoduje porzucenie starego wektora. Długość starego wektora wynosi 0, dlatego jest traktowany tak, jakby nie zawierał elementów do porzucenia, dzięki czemu bufor zostaje bezproblemowo zwolniony. Co więcej, metoda `copy_nonoverlapping` pozostawia niezainicjalizowane źródło, zatem takie traktowanie starego bufora jest prawidłowe: prawa własności do elementów należą teraz do nowego bufora.

Musimy w końcu zagwarantować, że porzucenie `GapBuffer` zwolni wszystkie jego elementy:

```
impl<T> Drop for GapBuffer<T> {
    fn drop(&mut self) {
        unsafe {
            for i in 0 .. self.gap.start {
                std::ptr::drop_in_place(self.space_mut(i));
            }
            for i in self.gap.end .. self.capacity() {
                std::ptr::drop_in_place(self.space_mut(i));
            }
        }
    }
}
```

Elementy znajdują się przed i za odstępem, zatem sprawdzamy każdy rejon i wykorzystujemy funkcję `std::ptr::drop_in_place` do porzucania każdego elementu. Funkcja `drop_in_place` przypomina działaniem funkcję `drop(std::ptr::read(ptr))`, nie zajmuje się jednak przenoszeniem wartości do kodu wywołującego (a zatem działa również z typami o nieokreślonym rozmiarze). Podobnie również jak w przypadku funkcji `enlarge_gap`, do momentu zakończenia porzucania wektora `self.storage` jego bufor rzeczywiście staje się niezainicjalizowany.

Tak samo jak w przypadku pozostałych typów opisywanych w tym rozdziale, `GapBuffer` gwarantuje, że jego własne niezmienniki wystarczą do przestrzegania kontraktu każdej wykorzystywanej przez niego właściwości niebezpiecznej, dlatego nie trzeba oznaczać żadnej z metod publicznych jako niebezpiecznej. `GapBuffer` implementuje bezpieczny interfejs dla właściwości, której nie można napisać skutecznie w bezpiecznym kodzie.

Bezpieczeństwo błędów paniki w kodzie niebezpiecznym

W języku Rust błędy paniki zazwyczaj nie są w stanie wywoływać działania niezdefiniowanego; makro `panic!` nie jest właściwością niebezpieczną. Jeżeli jednak postanowisz pracować z kodem niebezpiecznym, bezpieczeństwo błędów paniki stanie się częścią Twoich obowiązków.

Przyjrzyjmy się opisanej w poprzednim punkcie metodzie `GapBuffer::remove`:

```
pub fn remove(&mut self) -> Option<T> {
    if self.gap.end == self.capacity() {
        return None;
    }

    let element = unsafe {
```

```

        std::ptr::read(self.space(self.gap.end))
    };
    self.gap.end += 1;
    Some(element)
}

```

Wywołanie metody `read` natychmiastowo przenosi element znajdujący się za odstępem poza bufor i pozostawia niezainicjalizowaną przestrzeń. W tym momencie bufor `GapBuffer` znajduje się w stanie niezainicjalizowanym: naruszyliśmy niezmiennik określający, że wszystkie elementy bufora poza odstępem muszą być zainicjalizowane. Na szczęście następna instrukcja powiększa odstęp, tak by objął niezainicjalizowany obszar, dzięki czemu przed zakończeniem funkcji warunek zainicjalizowania bufora ponownie będzie spełniony.

Co by się jednak stało, gdyby po wywołaniu metody `read`, ale przed dostosowaniem `self.gap.end` kod próbował wykorzystać właściwość mogącą wywołać błąd paniki, na przykład indeksowanie podzbioru? Nieoczekiwane przerwanie tej metody pomiędzy tymi dwiema czynnościami sprawiłoby, że `GapBuffer` pozostałby z niezainicjalizowanym elementem wewnątrz odstępu. Kolejne wywołanie funkcji `remove` oznaczałoby ponowną próbę użycia metody `read` — nawet zwykłe porzucenie `GapBuffer` oznaczałoby próbę porzucenia tego elementu. Obydwie te możliwości okazują się działaniem niezdefiniowanym, ponieważ próbują uzyskać dostęp do niezainicjalizowanej pamięci.

Dla metod typu niemal nieunikniona jest konieczność chwilowego rozluźnienia niezmienników typu podczas ich działania, a następnie przywrócenia wszystkiego do uprzedniego ładu, zanim powrócą te niezmienniki. Błąd paniki w trakcie przetwarzania metody mógłby brutalnie skrócić ten etap porządkowania, przez co typ znalazłby się w niestabilnym stanie.

Jeżeli typ korzysta wyłącznie z bezpiecznego kodu, to taka niestabilność może spowodować nieprawidłowe działanie, ale nie wywoła działania niezdefiniowanego. Jednak w przypadku kodu używającego funkcji niebezpiecznych przeważnie niezmienniki muszą spełniać wymogi kontraktów tych właściwości. Wadliwe niezmienniki prowadzą do łamania kontraktów, a zatem do działania niezdefiniowanego.

Podczas pracy z właściwościami niebezpiecznymi musisz poświęcić szczególną uwagę na wykrywanie takich wrażliwych obszarów, w których niezmienniki chwilowo przestają być spełnione, i zadbać, by nie wywoływały one błędów paniki.

Ponowna interpretacja pamięci z użyciem unii

Rust udostępnia wiele użytecznych abstrakcji, jednak oprogramowanie, które piszemy, w efekcie i tak sprowadza się do operowania i przenoszenia bajtów w pamięci. Unie są jednym z najpotężniejszych mechanizmów Rusta służących do manipulowania bajtami oraz wybierania sposobu ich interpretowania. Na przykład dowolną kolekcję 32 bitów, czyli 4 bajty, można interpretować jako liczbę całkowitą lub jako liczbę zmiennoprzecinkową.

Każda z tych interpretacji jest prawidłowa, choć zastosowanie jednej z nich tam, gdzie należy użyć drugiej, doprowadzi zapewne do bezsensownych wyników.

Unię, reprezentującą kolekcję bajtów, które można potraktować jako wartość całkowitą lub zmiennoprzecinkową, można zapisać w następujący sposób:

```
union FloatOrInt {
    f: f32,
    i: i32
}
```

Powyższa unia ma dwa pola: `f` oraz `i`. Ich wartości można przypisywać w taki sam sposób jak w strukturach, jednak w przeciwieństwie do struktur podczas tworzenia unii musimy wybrać tylko jedno z pól. W przypadku struktur ich poszczególne pola odwołują się do różnych miejsc w pamięci, natomiast w przypadku unii poszczególne pola reprezentują inne interpretacje tej samej sekwencji bitów. Przypisanie wartości innemu polu unii oznacza jedynie nadpisanie wszystkich lub tylko niektórych spośród tych bitów, zgodnie z typem użytego pola. W poniższym przykładzie one odwołuje się do pojedynczego obszaru pamięci o wielkości 32 bitów, który najpierw zawiera wartość 1 zakodowaną jako zwyczajna liczba całkowita, a następnie zawiera wartość 1.0 zakodowaną jako liczba zmiennoprzecinkowa w formacie IEEE 754. Przypisanie wartości polu `f` oznacza natychmiastowe nadpisanie wartości zapisanej wcześniej w zmiennej one typu `FloatOrInt`:

```
let mut one = FloatOrInt { i: 1 };
assert_eq!(unsafe { one.i }, 0x00_00_00_01);
one.f = 1.0;
assert_eq!(unsafe { one.i }, 0x3F_80_00_00);
```

Z tego samego powodu wielkością unii jest rozmiar jej największego pola. Na przykład poniższa unia ma 64 bity wielkości, choć pole `SmallOrLarge::s` jest typu `bool`:

```
union SmallOrLarge {
    s: bool,
    l: u64
}
```

O ile tworzenie unii oraz przypisywanie wartości jej polom zawsze są operacjami bezpiecznymi, to odczyt wartości pól unii zawsze jest operacją niebezpieczną:

```
let u = SmallOrLarge { l: 1337 };
println!("{}", unsafe { u.l }); // Wyświetla 1337
```

Wynika to z faktu, że w odróżnieniu od typów wyliczeniowych unie nie mają znacznika. Kompilator nie dodaje do nich żadnych dodatkowych bitów, które umożliwiłyby rozróżnianie wariantów. Nie ma możliwości określenia w trakcie wykonywania kodu, czy konkretna wartość typu `SmallOrLarge` powinna być interpretowana jako `u64` czy jako `bool`, chyba że określi to jakiś dodatkowy kontekst programu.

Nie ma żadnej gwarancji, że wzorzec bitów danego pola będzie prawidłowy. Na przykład zapisanie wartości w polu `l` zmiennej `SmallOrLarge` nadpisze wartość pola `s` i utworzy wzorzec bitów, który na pewno nie będzie oznaczał nic użytecznego, a najprawdopodobniej nawet nie będzie prawidłową wartością typu `bool`. Dlatego, choć zapisywanie pól unii jest bezpieczne, ich odczyt zawsze wymaga użycia `unsafe`. Odczyt wartości pola `u.s` jest dozwolony wyłącznie w przypadku, gdy jego bity tworzą prawidłową wartość typu `bool`, w przeciwnym razie będzie to działanie niezdefiniowane.

Pomimo tych wszystkich ograniczeń unie mogą być użytecznym sposobem tymczasowej zmiany interpretacji danych, zwłaszcza w przypadku wykonywania obliczeń nie na samych wartościach, lecz na ich reprezentacjach. Na przykład przedstawionego wcześniej typu `Float0rInt` z powołaniem można użyć do wyświetlania bitów wartości zmiennoprzecinkowej, choć sam typ `f32` nie udostępni formatowania binarnego:

```
let float = Float0rInt { f: 31337.0 };
// Wyświetla 100011011110100110100100000000
println!("{:b}", unsafe { float.i });
```

Te proste przykłady na pewno będą działać zgodnie z oczekiwaniami na wszystkich wersjach kompilatora, jednak nie ma żadnych gwarancji, że pola unii będą się rozpoczynać w określonym miejscu — aby je uzyskać, należy dodać do definicji unii specjalny atrybut, który poinstruuje kompilator, jak rozmieścić pola unii w pamięci. Dodanie atrybutu `#[repr(C)]` zapewni, że wszystkie pola unii będą się zaczynać w miejscu o przesunięciu 0, a nie tam, gdzie umieści je kompilator. Dysponując tymi gwarancjami, można już użyć nadpisywania wartości do pobierania poszczególnych bitów, na przykład bitu znaku liczby całkowitej:

```
#[repr(C)]
union SignExtractor {
    value: i64,
    bytes: [u8; 8]
}

fn sign(int: i64) -> bool {
    let se = SignExtractor { value: int };
    println!( "{:b} ({}?)", unsafe { se.value }, unsafe { se.bytes } );
    unsafe { se.bytes[7] >= 0b10000000 }
}

assert_eq!(sign(-1), true);
assert_eq!(sign(1), false);
assert_eq!(sign(i64::MAX), false);
assert_eq!(sign(i64::MIN), true);
```

W tym przypadku bitem znaku jest najbardziej znaczący bit najbardziej znaczącego bajta. Procesory o architekturze x86 stosują format *little-endian* — najmniej znaczący bajt jest zapisywany jako pierwszy — zatem kolejność bitów jest odwrócona: najbardziej znaczącym bajtem nie jest `bytes[0]`, lecz `bytes[7]`. Nie jest to coś, czym zazwyczaj trzeba się przejmować w kodzie Rusta, jednak ten przykład bezpośrednio korzysta z reprezentacji wartości `i64` w pamięci, dlatego te szczegóły niskiego poziomu są istotne.

Unie nie wiedzą, w jaki sposób usuwać swoją zawartość, dlatego wszystkie pola unii muszą być typów implementujących zestaw metod `Copy`. Niemniej jeśli koniecznie musimy zapisać w unii wartość typu `String`, to istnieje sposób, by to zrobić: wystarczy poszukać w dokumentacji biblioteki standardowej informacji o strukturze `std::mem::ManuallyDrop`.

Dopasowywanie unii

Dopasowywanie unii przypomina dopasowywanie struktur, z tym że każdy wzorzec musi określać dokładnie jedno pole:

```
unsafe {
  match u {
    SmallOrLarge { s: true } => { println!("logiczna prawda"); }
    SmallOrLarge { l: 2 } => { println!("wartość całkowita 2"); }
    _ => { println!("coś innego"); }
  }
}
```

Warianty wyrażenia `match`, które można dopasować do wariantu unii bez określonej wartości, zawsze zostaną dopasowane. Poniższy przykład zawsze doprowadzi do działania niezdefiniowanego, jeśli ostatnim zapisanym polem unii `u` było `u.i`:

```
// Działanie niezdefiniowane!
unsafe {
  match u {
    FloatOrInt { f } => { println!("float {}", f) },
    // Ostrzeżenie: wzorzec nieosiągalny
    FloatOrInt { i } => { println!("int {}", i) }
  }
}
```

Pożyczanie unii

Pożyczenie jednego pola unii powoduje pożyczanie jej całej. Oznacza to, że zgodnie ze zwyczajnymi regułami pożyczania utworzenie mutowalnej referencji do pola unii uniemożliwia tworzenie innych referencji zarówno do tego, jak i do wszystkich innych pól unii; oprócz tego utworzenie niemutowalnej referencji do pola uniemożliwia tworzenie referencji mutowalnych.

Jak się przekonamy w następnym rozdziale, Rust ułatwia tworzenie bezpiecznych interfejsów nie tylko do własnego niebezpiecznego kodu, lecz także do kodu napisanego w innych językach programowania. Taki kod, jak sama nazwa wskazuje, może stanowić potencjalne zagrożenie, jednak używany ostrożnie i rozważnie, umożliwia tworzenie kodu o bardzo wysokiej wydajności, a jednocześnie dającego wszystkie gwarancje kodu Rusta.

A

adapter chain, 370
adapter cloned, 373
adapter cycle, 373
adapter enumerate, 370
adapter filter, 359
adapter filter_map, 361
adapter flat_map., 361
adapter fuse, 367
adapter inspect, 369
adapter map, 358
adapter peekable, 366
adapter rev, 369
adapter skip, 365
adapter skip_while, 365
adapter take, 364
adapter take_while, 364
adapter zip, 371
adaptery, 358
algorytmy haszujące, 421
alias typu Result, 172
all, 377
alokacja warunkowa, 445
any, 377
architektura Flux, 348
ASCII, 90, 425, 619
AsMut, 320
AsRef, 320
atomowe operacje, 491
atrybuty, 200

B

bezpieczeństwo, 58, 338
bezpieczeństwo błędów paniki, 646
bezpieczeństwo referencji, 125
bezpieczeństwo wątków, 511

biblioteka, 197
biblioteka libgit2, 660, 666
biblioteka Rayon, 499
biblioteka unicode-normalization, 464
BinaryHeap<T>, 392, 409
blokady odczytu/zapisu, 523
blokady typu muteks, 517
bloki kodu, 150
bloki unsafe, 617
błąd panic, 167
błędy, 167
 ignorowanie, 178
 jednoczesna obsługa, 175, 553, 559
 propagacja, 174
 przechwytywanie, 170
 typ Result, 170, 181
 w funkcji main, 178
 własny typ, 180
 wyświetlanie informacji, 172
błędy paniki, 646
błędy różnych typów, 175
błędy składniowe, 612
Borrow, 321, 328
BorrowMut, 321
BTreeMap<K, V>, 393, 410
BTreeSet<T>, 393, 417
bufor odstępu, 640
by_ref, 372

C

Cargo.lock, 212
chain, 370
Clone, 313
cloned, 373
collect, 382
Condvar, 524
Copy, 314

count, 374
cycle, 373
cyfry, 429

D

dane binarne, 478
deadlock, 521
debugowanie, 453
debugowanie makr, 600
debugowanie wskaźników, 454
Default, 318
definiowanie metod, 222
definiowanie zależności, 210
definiowanie zestawów metod, 269
deklaracje, 151
deklaracje składników lokalnych, 152
deklarowanie obcych funkcji, 655
deklarowanie obcych zmiennych, 655
Deref, 315
dereferencja wskaźników niechronionych, 631
DerefMut, 315
doc-testy, 208
dokumentacja, 202, 205
dołączanie tekstu, 433
domknięcia, 166, 330
 bezpieczeństwo, 338
 Fn, 341
 FnMut, 341
 FnOnce, 341
 pożyczające wartość, 332
 przejmujące własność, 333
 typy, 334
 wydajność, 336
dopasowanie do wielu wartości, 254
drain, 356
Drop, 307
drzewa binarne, 256, 389
dynamiczne definiowanie długości, 455
dynamiczne definiowanie precyzji, 455
dziedziczenie, 275
dziedziczenie metod, 231

E

elementy, 161
Entry, 414
enumerate, 370
ExactSizeIterator, 377
Extend, 384

F

filter, 358
filter_map, 361
find, 381
flat_map, 361
Flux, 348
FnMut, 340
FnOnce, 338
fold, 378
formatowanie liczb, 450
formatowanie tekstu, 449
formatowanie wartości, 447, 453
formatowanie własnych typów, 456
formatowanie wskaźników, 454
From, 323
funkcja, 27
 spawn, 493
funkcja copy_to, 486
funkcja main(), 178
funkcje, 160
funkcje dostępu do systemu plików, 483
funkcje generyczne, 66, 264
funkcje niebezpieczne, 623
funkcje powiązane, 223
funkcje unsafe, 621
funkcje zwrotne, 343
fuse, 367

G

GapBuffer, 640
generyczne funkcje, 264
generyczne typy wyliczeniowe, 243
generyczny zestaw metod, 282
gruby wskaźnik, 86

H

HashMap<K, V>, 393, 410
HashSet<T>, 393, 417
haszowanie, 420

I

ignorowanie błędów, 178
implementacja interfejsu Drop, 308
implementacja własnych iteratorów, 386
implementacja zestawów metod, 269, 272, 282, 563

- implementacje interfejsu IntoIterator, 353
- importy, 192
- indeks odwrócony, 504, 514
- informacje o błędach, 172
- informacje o łańcuchu znaków, 432
- inspect, 369
- interfejs
 - FromIterator, 382
 - IntoIterator, 351
- interfejs AsMut, 320
- interfejs AsRef<T>, 320
- interfejs bezpieczny, 529, 666
- interfejs Copy, 314
- interfejs Default, 318
- interfejs Drop, 308
- interfejs Extend, 384
- interfejs FnOnce, 339
- interfejs funkcji obcych, 651
- interfejs Index, 302
- interfejs IndexMut, 302
- interfejs IntoIterator, 353
- interfejs niechroniony, 660
- interfejsy narzędziowe, 306
- Into, 323
- IntoIterator, 350, 353
- inżynieria wsteczna ograniczeń, 286
- iter, 352
- iter_mut, 352
- iteracja, 406
- iteracja zbioru, 418
- iterator
 - ExactSizeIterator, 378
- Iterator, 350
- iteratory, 349, 436
 - konsumowanie, 374
 - tworzenie, 352
 - własne, 386
 - źródła, 357
- iteratory obustronne, 368
- iterowanie map, 416
- iterowanie tekstu, 438

J

- język wyrażeń, 146
- join, 493

K

- kacze typowanie, 66
- kanał synchroniczny, 511
- kanały, 502
 - cechy, 509
 - muteksy, 522
 - wydajność, 509
- katalog src/bin, 198
- katalogi, 480
- kierunek tekstu, 427
- klasyfikacja znaków, 427
- klonowanie wartości, 313
- kod niebezpieczny, 615, 623, 651
- kolejka dwustronna, 392, 407
- kolekcja
 - BinaryHeap<T>, 392, 409
 - BTreeMap<K, V>, 393, 410
 - BTreeSet<T>, 393, 417
 - HashMap<K, V>, 393, 410
 - HashSet<T>, 393, 417
 - Vec<T>, 392, 393
 - VecDeque<T>, 392, 407
- kolekcje, 391
 - tworzenie, 355, 382
- kolekcje niestandardowe, 423
- kompresja, 478
- kontrakt, 617
- konwersja tekstu, 441
- konwersja wartości, 442
- konwersja znaku, 430
- kopiec binarny, 392, 409
- krotki, 78, 249

L

- last, 381
- Latin-1, 425
- len, 378
- liczby zespolone, 47
- literały, 247
- literały łańcuchowe, 88

Ł

- łańcuch znaków, 432, 619
- łańcuchy bajtów, 89
- łańcuchy znaków, 90, 424
- Łańcuchy znaków jako kolekcje generyczne, 447
- łączenie wątków, 492

M

- makra, 591
 - a rekurencja, 605
 - debugowanie, 600
 - eksport, 610
 - higieniczne, 609
 - import, 610
 - niezamierzone skutki, 595
 - powtórzenia, 596
 - proceduralne, 613
 - rozwijanie, 593
 - typy składników, 604
 - wbudowane, 598
 - zakres, 608
 - zestawy metod, 606
- makro format!(), 92
- makro format_args!, 458
- makro json!, 601
- map, 358
- mapa uporządkowana, 393, 410
- mapa z haszowaniem, 393, 410
- mapy
 - iterowanie, 416
 - typ Entry, 414
- max, 375
- max_by, 375
- max_by_key, 376
- metoda
 - all, 377
 - any, 377
 - collect, 382
 - find, 381
 - fold, 378
 - last, 381
 - len, 378
 - nth, 380
 - partition, 384
 - position, 377
 - rposition, 377
- metoda min_by_key, 376
- metoda join(), 495
- metoda by_ref, 372
- metoda clone, 313
- metoda concat(), 92
- metoda count, 374
- metoda default, 318
- metoda drain, 356
- metoda iter, 352
- metoda iter_mut, 352
- metoda join(separator), 92
- metoda max, 375
- metoda max_by_key, 376
- metoda min, 375
- metoda min_by, 375
- metoda product, 374
- metoda sum, 374
- metoda to_string(), 91
- metody, 160, Patrz także zestaw metod kwalifikowana nazwa, 277
- metody domyślne, 270
- metody interfejsu PartialOrd, 300
- metody max_by, 375
- metody statyczne, 276
- metody w bloku impl, 222
- min, 375
- min_by, 375
- min_by_key, 376
- moduły, 187
- morze obiektów, 144
- morze zsynchronizowanych obiektów, 491
- mut, 520
- muteks, 516
- muteks zatruty, 522
- Mutex, 520
- Mutex<T>, 518

N

- typ [T, 82
- nazwa metody, 277
- niezdefiniowane zachowanie, 623
- normalizacja, 462
- nth, 380

O

- obcinanie tekstu, 440
- obiekt buforowany typu reader, 469
- obiekt implementujący zestaw metod, 262, 263
- obiekty typu reader, 466, 467
- obiekty typu writer, 466, 473
- obsługa błędów, 167, 495
- obsługa błędów w funkcji main(), 178
- obsługa cyfr, 429
- obsługa jednoczesna błędów, 175, 553, 559
- obsługa sieci, 487
- obszary robocze, 215

- odczyt wartości, 507
- odczyt zawartości katalogu, 484
- odstęp, 640
- odwinięcie stosu, 168
- operacja przypisania, 121
- operacje arytmetyczne na wskaźnikach, 635
- operacje wejścia/wyjścia, 465
- operator ::, 192
- operatory, 304
 - arytmetyczne, 163
 - bitowe, 163
 - logiczne, 163
 - porównania, 163
 - przeciążanie, 290
 - przeciążanie, 282
- operatory arytmetyczne, 291
- operatory bitowe, 291
- operatory dwuargumentowe, 294
- operatory jednoargumentowe, 293
- operatory porównania, 300
- operatory przypisania złożonego, 295
- operatory referencji, 163
- OsStr, 480

P

- paczki, 182
 - publikowanie, 213
- pamięć, 636
- parametr cyklu życia, 129, 230
- parametry cyklu życia, 136
- parsowanie argumentów, 45
- partition, 384
- Path, 480, 481
- PathBuf, 481
- peekable, 366
- pętla for, 156
- pętla loop, 156
- pętla while, 155
- pętla while let, 155
- pętle, 155
- plik README.md, 216
- pliki, 475, 480
 - zapisywanie danych, 50
- pliki z modułami, 190
- pobieranie tekstu, 473
- podzbiory, 86
- podział wątków, 492
- poła, 161

- poła nazywane, 217
- poła numerowane, 220
- polimorfizm, 259
- porównania szeregujące, 300
- porównywanie sekwencji elementów, 376
- position, 377
- potok, 508
- potoki, 491
- potoki adapterów iteratora, 514
- potoki wątków, 514
- product, 374
- program Mandelbrota, 51
- programowanie współbieżne, 40, 490
- propagacja błędów, 174
- przechwytywanie błędów, 170
- przechwytywanie zmiennych, 331
- przeciążanie operatorów, 282, 290
- przeglądanie tekstu, 470
- przeniesienie własności, 100
 - operacje, 105
 - przepływ sterowania, 107
 - struktury indeksowane, 107
- przepływ sterowania, 107, 159
- przerywanie procesu, 169
- przymus dereferencji, 315
- przypisanie, 164
- publikowanie paczek, 213
- pudełka, 81
- pule wątków, 491

R

- Rayon, 498
- referencja &Self, 315
- referencja mutowalna, 118
- referencja współdzielona, 118
- referencje, 80, 116, 163, 311
 - Bezpieczeństwo, 125
 - C++, 120
 - do podzbiorów, 124
 - do referencji, 122
 - do wyrażeń, 124
 - do zestawów metod, 124
 - do zmiennej lokalnej, 125
 - jako argumenty, 130
 - jako wartość zwracana, 131
 - mutowalne, 137
 - Odrębny cykl życia, 134
 - operacja przypisania, 121

referencje

- Porównywanie, 123
- puste, 123
- Rusta, 120
- w strukturze, 132
- współdzielone, 137
- Współdzielone, 144

referencje innego typu, 443

referencje jako wartości, 120

RefWithFlag, 632

reguła własności, 94, 96

rekurencja, 605

relacja częściowej równoważności, 299

relacja równoważności, 298

relacje między typami, 278

rev, 369

rodzaje normalizacji, 463

rozmiary typów, 634

równoległość danych, 491

rposition, 377

RwLock<T>, 523

rysowanie zbioru, 49

rzutowanie typów, 165

S

serializacja, 478

serwer web, 34

sieć, 487

sized type, 310

skip, 365

skip_while, 365

skrypt kompilacji, 659

słowo kluczowe Self, 273

spawn, 493

stan współdzielony mutowalny, 516

str, 431

String, 431

struktura literału zmiennoprzecinkowego, 74

struktura zawierająca referencje, 132

struktury, 217, 249

- reprezentacja w pamięci, 221
- stosujące typy wyliczeniowe, 241

struktury generyczne, 228

struktury indeksowane, 107

struktury puste, 221

struktury z parametrem cyklu życia, 230

struktury z polami nazywanymi, 217

struktury z polami numerowanymi, 220

sum, 374

surowy łańcuch znaków, 89

symbol \$x, 597

symbol ?Sized, 312

symbol <T>, 229

symbole wieloznaczne, 254

Ś

ścieżki, 192

średniki, 150

T

tablice, 82

take, 364

take_while, 364

tekst, 424

tekst jako UTF-8, 443

test, 29

test równości, 297

testy, 202

testy integracyjne, 204

ToOwned, 327

tworzenie iteratorów, 352

tworzenie kolekcji, 355, 382

tworzenie łańcuchów znaków, 432

tworzenie referencji, 443

tworzenie tekstu, 444

typ &[T], 82

typ char, 427

typ logiczny, 76

typ łańcuchowy OsStr, 480

typ o stałym rozmiarze, 310

typ o zmiennym rozmiarze, 310

typ Path, 481

typ PathBuf, 481

typ Result, 170, 181

typ str, 431

typ String, 88, 91, 92, 431

typ Vec<T>, 82

typ wyliczeniowy w pamięci, 240

typ znakowy, 76

typy &mut [T], 82

typy atomowe, 525

typy całkowite, 68

typy domknięć, 334

typy funkcji, 334

typy generyczne, 259

- typy iterowalne, 351
- typy języka C, 652
- typy kopiowalne, 110
- typy maszynowe, 68
- typy powiązane, 279
- typy proste, 65
- typy rozmiary, 634
- typy rozmieszczanie, 634
- typy wskaźnikowe, 80
- typy wycieniowe, 237
- typy wycieniowe generyczne, 243
- typy wycieniowe zawierające dane, 239
- typy zmiennoprzecinkowe, 73
- typy znakowe, 93

U

- Unicode, 90, 424, 425
- unsafe, 617, 621
- unsized type, 310
- uruchamianie testu, 29
- uruchomienie potoku, 508
- uruchomienie programu, 57
- usuwanie tekstu, 435
- UTF-8, 90, 425
- użycie wyrażeń regularnych, 460
- używanie funkcji, 657

V

- Vec<T>, 392, 393
- VecDeque<T>, 392, 407

W

- wątek działający w tle, 491
- wątki
 - bezpieczeństwo, 511
 - łączenie, 492
 - obsługa błędów, 495
 - podział, 492
 - współdzielenie niemutowalnych danych, 496
- wektor, 392, 393
 - Dostęp do elementów, 394
 - Elementy losowe, 405
 - iteracja, 406
 - Iteracja, 395
 - Łączenie, 400
 - Podział, 400

- Porównywanie podzbiorów, 405
- Sortowanie, 403
- wyszukiwanie, 403
 - zamiana elementów, 403
 - zmniejszanie wielkości, 396
 - Zwiększanie wielkości, 396
- wektory, 83
- wersje, 211
- wiązanie argumentów, 455
- wiersz poleceń, 30
- własność współdzielona, 113
- wskaźniki
 - operacje arytmetyczne, 635
- wskaźniki const w C++, 144
- wskaźniki dopuszczające wartość pustą, 634
- wskaźniki niechronione, 81, 628
- wskaźniki słabe, 115
- współbieżność, 40, 490
- wstawianie tekstu, 433
- wydajność, 336, 509
- wyłączny dostęp, 520
- wyrażenia, 146
- wyrażenia regularne, 459
- wyrażenia regularne w trybie leniwym, 461
- wyrażenie
 - if let, 154
- wyrażenie if, 153
- wyrażenie match, 153
- wyrażenie return, 158
- wysyłanie wartości, 504
- wyszukiwanie, 476
- wyszukiwanie tekstu, 436
- wywołania funkcji i metod, 160
- wzorce, 245, 248, 436
 - krotki, 249
 - struktury, 249
 - z referencjami, 251
- wzorce @, 254
- wzorce nieodrzucałne, 255
- wzorce odrzucałne, 256
- wzorzec Model-View-Controller, 347

Z

- zakleszczenie, 521
- zależności, 210
- zapis do pliku, 50
- zarządzanie pamięcią, 636

- zbiory
 - iteracja, 418
 - operacje, 419
 - równe wartości, 418
- zbiór Mandelbrota, 41, 501
- zbiór uporządkowany, 417
- zbiór z haszowaniem, 393, 417
- zestaw metod, 259
 - definiowanie, 269
 - DerefMut, 315
 - DoubleEndedIterator, 368
 - From, 323
 - generyczny, 282
 - implementacja, 269, 272, 282, 563
 - Into, 323
 - Iterator, 350
 - obiekt implementujący, 262
 - przeciążanie operatorów, 291
 - relacje między typami, 278
 - rozszerzanie, 275
 - słowo kluczowe Self, 273
 - std
 - marker
 - Sync, 511
 - stosowanie, 261
 - struktura obiektu implementującego, 263
 - ToOwned, 327
- zestaw metod Borrow, 321
- zestaw metod BorrowMut, 321
- zestaw metod Extend, 384
- zestawch metod
 - Send, 511
- zestawy metod unsafe, 626
- zip, 371
- zmiana wielkości liter, 430, 441
- zmienna zainicjalizowana, 639
- zmiennie, 247
- zmiennie globalne, 527
- zmiennie lokalne, 125
- zmiennie warunkowe, 524
- zmiennosc wewnętrzna, 232
- znacznik, 240
- znaki, 427

Ż

źródła iteratorów, 357

PROGRAM PARTNERSKI

— GRUPY HELION —

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA
Helion

Rust: zadbasz o najwyższą jakość oprogramowania systemowego!

Twórcy aplikacji często zapominają o kodzie systemowym, a to dzięki niemu funkcjonują system operacyjny, sterowniki, system plików czy zarządzanie pamięcią. Żadna aplikacja nie będzie działać bez poprawnego kodu systemowego. Język Rust jest dla programistów systemowych wyjątkowym narzędziem, rozwiązującym wiele znanych od dziesięcioleci problemów. Pozwala uniknąć mnóstwa powszechnie popełnianych błędów i tworzyć należytej jakości kod systemowy.

Dzięki tej książce zaczniesz kodować w języku Rust. Zrozumiesz też istotę programowania systemowego. Dowiesz się, w jaki sposób zapewnić bezpieczeństwo pamięci i wątków, a także jak sprawić, aby program był wykonywany szybko i bez błędów. Nauczysz się bezpiecznego stosowania operacji współbieżnych i poznasz zasady obsługi błędów. Przekonasz się, w jaki sposób Rust umożliwia kontrolę nad zużyciem pamięci i procesora, dodatkowo otrzymasz mnóstwo wskazówek ułatwiających tworzenie wydajnego i bezpiecznego kodu. Przewodnik jest przeznaczony głównie dla programistów systemowych, na lekturze jednak skorzystają również twórcy aplikacji, którzy dowiedzą się, jak mogą pisać lepszy, efektywniejszy i łatwiejszy w utrzymaniu kod.

W książce między innymi:

- solidne wprowadzenie do programowania w języku Rust
- podstawowe typy danych, a także pojęcia związane z własnościami i pożyczaniem
- obsługa błędów, paczki i moduły
- zestawy metod i typy generyczne
- domknięcia, iteratory i programowanie asynchroniczne
- zaawansowane mechanizmy języka Rust

Jim Blandy jest programistą od 40 lat. Pracował nad takimi projektami jak GNU Emacs, GNU Guile, GDB. Obecnie pracuje dla Mozilli, zajmuje się zagadnieniami prezentacji graficznej w Firefoksie.

Jason Orendorff zajmuje się nieujawnionymi projektami związanymi z językiem Rust. Wcześniej pracował w Fundacji Mozilla. Potrafi w prosty sposób wyjaśniać trudne zagadnienia.

Leonora Tindall jest inżynierem oprogramowania. Tworzy oprogramowanie systemowe w języku Rust. Pracuje nad wieloma projektami open source. W wolnym czasie konstruuje elektronikę do syntezy dźwięku.

Helion
helion.pl
HELION SA
ul. Kościuszki 1c
44-100 Gliwice
tel. 32 230 98 63
helion@helion.pl

KOD KORZYŚCI
Sięgnij po więcej! ▶

ISBN 978-83-283-9525-1

Cena: 139,00 zł